

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

**ΕΣΥ ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙΣ
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ;**

Θ α υ π ά ρ ξ ε ι σ υ ν έ χ ε ι α ;

Εκείνοι που διαβάζετε το περιοδικό «**ΤΥΧΙΚΟΣ**» από την αρχή της έκδοσής του –δηλαδή τα τελευταία 27 χρόνια– γνωρίζετε πολύ καλά ότι αυτή η διακονία λειτούργησε πάντοτε ως ένα έργο πίστεως και ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΖΗΤΗΣΕ ΧΡΗΜΑΤΑ, επειδή εμείς πιστεύουμε στην εντολή του Χριστού «**Δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/1/8).

Όλα αυτά τα χρόνια με την αγάπη εκλεκτών και αγαπητών αναγνωστών (μιας μικρής μόνο μερίδας) που υποστήριζε αυτή τη διακονία και χάρη στο έλεος του Θεού, επιτελέσαμε το έργο ανελλιπώς, ακόμη και αν κάποιες φορές υπήρξαν διάφορα τεχνικά και άλλα προβλήματα και δυσκολίες.

Εντούτοις, το τελευταίο διάστημα –προφανώς εξαιτίας της παρούσας οικονομικής δυσχέρειας– οι εισφορές που λάβαμε ήταν πολύ κατώτερες από εκείνες που χρειάζονται για να μπορούμε να πληρώσουμε τα έξοδα **ΧΑΡΤΙΟΥ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ, ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΥ και ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ**. Όπως γνωρίζετε, όλες οι άλλες ανάγκες (συγγραφή, μεταφράσεις, επεξεργασία και σελιδοποίηση, χώρος γραφείου, ηλεκτρικό, τηλέφωνα) καλύπτονταν μόνο από εθελοντική προσφορά **ενώ κανείς από τους συντελεστές της έκδοσης δεν πληρώθηκε ποτέ**.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές το ταμείο παρουσιάζει έλλειμμα **863 ΕΥΡΩ**. Αυτό θα αυξηθεί κατά **458 ΕΥΡΩ** από τα χρήματα που θα πληρωθούν για την εκτύπωση και αποστολή του τεύχους που σεις τώρα κρατάτε στα χέρια σας, οπότε το συνολικό έλλειμμα θα ανέλθει στο ποσό των **1.300 ΕΥΡΩ**.

Όπως καταλαβαίνετε, με αυτά τα δεδομένα είναι αδύνατο να προχωρήσουμε στο νέο έτος, **εκτός και αν ο Κύριος επιτελέσει ένα ακόμη ΘΑΥΜΑ, από εκείνα που έχει κάνει και στο παρελθόν**.

Επειδή ο «**ΤΥΧΙΚΟΣ**» δεν υποστηρίζεται και δεν εξαρτάται από καμία οργάνωση ή εκκλησία, ώστε να μπορεί να διατηρεί την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΝΩΜΗΣ και ΦΩΝΗΣ, όπως τον γνωρίσατε όλα αυτά τα χρόνια, η συνέχιση της κυκλοφορίας του θα εξαρτηθεί απολύτως από τις εισροές που θα υπάρξουν **αυτό τον τελευταίο μήνα του έτους**.

Σημαίνει αυτό ότι θα διακόψουμε την κυκλοφορία του περιοδικού; **Δεν το γνωρίζουμε ακόμη**. Αυτό θα εξαρτηθεί αν μέχρι το τέλος του χρόνου υπάρξει κάποια αλλαγή της κατάστασής μας.

Υπάρχουν γύρω διάφορες σοβαρές ανάγκες σε διακονίες πολύ πιο σπουδαίες από αυτή της έκδοσης ενός περιοδικού. **Ήδη με το τεύχος αυτό συμπληρώθηκαν 230 τεύχη και είμαστε ευγνώμονες στον Θεό**.

Ποτέ δεν ζητήσαμε ΣΥΝΔΡΟΜΗ ή άλλου είδους βοήθεια. Όλα αυτά τα χρόνια στηριχτήκαμε στην προμήθεια του Κυρίου μέσω της αγάπης και προσφοράς των μελών της ΑΟΡΑΤΗΣ και ΑΝΩΝΥΜΗΣ πνευματικής Εκκλησίας Του. Το ίδιο πιστεύουμε και τώρα.

Αν προκύψουν τα αναγκαία, το έργο αυτό θα συνεχιστεί για όσο ο Κύριος το θελήσει. **Σε διαφορετική περίπτωση θα συμπεράνουμε ότι πλέον ο Κύριος δεν χρειάζεται αυτή τη διακονία**. Πάντοτε πιστεύουμε ότι ο Θεός δεν ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ από ανθρώπους ή άλλα μέσα. Είναι Κύριος των πάντων και είναι Αυτός «**όστις ανοίγει και ουδείς κλείει, και κλείει και ουδείς ανοίγει**» (Αποκ. 3/γ/7).

Ύστερα από τα παραπάνω, αν δεν λάβετε νέο τεύχος το επόμενο έτος, θα σημαίνει ότι αυτό ήταν το τελευταίο. **Διαφορετικά, θα είμαστε και πάλι κοντά σας, όσο Εκείνος το επιτρέψει**. ☹

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

→ → ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ Θα υπάρξει συνέχεια; 2
- ❶ Εσύ πώς βλέπεις τα
“Χριστούγεννα”; 4
- ❶ Η ηρωική πίστη της Μαριάμ! ... 9
- ❶ Βηθλεέμ–1.200 χρόνια π.Χ. ... 12
- ❶ Ποιος φταίει για το κακό; 18
- ❶ «Εκκλίνετε από κακού» 21
- ❶ «Τα μεν οπίσω λησμονών»! ... 23
- ❶ Ιωάννης ο Βαπτιστής / 2 27

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ 22
 - Ποίηση και άλλα τινά
- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
 - Εξομολογήσεων συνέπειες...
- ❶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ 32
 - “Γίνεσθε ευγνώμονες”

Συστήνουμε
το μπλογκ
**neakaipalaia.
blogspot.com**

Την καθημερινή παρουσία
της διακονίας μας
στο διαδίκτυο.

ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 27 – ΤΕΥΧΟΣ 230 / ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή ὀργάνωση • Δεν αντιστατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAA XXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Εσύ πώς βλέπεις τα “Χριστούγεννα”;

Ξανά ο λεγόμενος “χριστιανικός” κόσμος ετοιμάζεται να γιορτάσει τα “Χριστούγεννα”. Μια γιορτή άγνωστη στους Απόστολους και τους Χριστιανούς των πρώτων αιώνων που, σύμφωνα με όλες τις ιστορικές μαρτυρίες και τα πατερικά γραπτά, δημιουργήθηκε αποκλειστικά και μόνο για να αποτρέψει τους ΔΗΘΕΝ ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΕΝΟΥΣ ειδωλολάτρες από το να παρασύρονται στις παλιές παγανιστικές τους παραδόσεις και πρακτικές.

Δυστυχώς, όμως, εκείνο που έγινε –όπως ατυχώς συμβαίνει με όλες τις “καλές” ανθρώπινες προσπάθειες– ήταν ακριβώς αντίθετο. Οι εκχριστιανισμένοι πληθυσμοί λειτούργησαν σαν “σφουγγάρια” για να απορροφήσουν οτιδήποτε ειδωλολατρικό και να το μεταφέρουν στον εορτασμό της νέας “χριστιανικής” γιορτής.

Τα πρώτα στοιχεία της Εορτής της Γεννήσεως [των Χριστουγέννων] προέρχονται από την Αίγυπτο (200 μ.Χ.). Η ημερομηνία γέννησης του Ιησού δεν σώζεται στην Αγία Γραφή. Η εκκλησία της Ρώμης πρώτη όρισε την 25 Δεκεμβρίου ως ημερομηνία της γέννησης και τον εορτασμό της. Αλλά ποιος είπε ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στις 25 του Δεκέμβρη; ΟΧΙ η Αγία Γραφή. Τα Χριστούγεννα παρουσιάστηκαν στον κόσμο ως μέρος της Παράδοσης της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

Αλλά ούτε η λέξη Χριστούγεννα (ή κάτι παρόμοιο) υπάρχει στην Αγία Γραφή. Είναι ενδιαφέρον ότι αντίθετα με το γεγονός της Βάπτισης του Χριστού, που αναφέρεται με λεπτομέρειες και από τα τέσ-

σερα Ευαγγέλια, μόνο δύο κάνουν λόγο για την ιστορία της Γέννησης (Ματθαίος και Λουκάς) υπογραμμίζοντας διαφορετικά σημεία το καθένα. Αντίθετα ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ από τις Πράξεις των Αποστόλων και ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ, εκεί δηλαδή που βρίσκεται η διδασκαλία της ΑΛΗΘΙΝΗΣ Χριστιανικής Εκκλησίας.

Παραδεχόμενος την ιστορική αλήθεια της καταγωγής των Χριστουγέννων, κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι σήμερα οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γνωρίζουν για την ειδωλολατρική προέλευση των Χριστουγέννων [αν είναι δυνατόν;] ώστε πλέον τα Χριστούγεννα να είναι μόνο χριστιανική εορτή.

Αυτό θα μπορούσε ίσως να λεχθεί αναφορικά κυρίως με τις εκκλησίες της Ανατολικής παράδοσης που, έστω και τυπικά, από τον 4ο αιώνα έχουν διαμορφώσει ένα πλαίσιο γύρω από την εορτή με πλούσια λατρευτική παράδοση και υμνολογία (Ρωμανός Μελωδός, Κοσμάς ο Μελωδός, Ιωάννης ο Δαμασκηνός κ.λπ.), αλλά και με πολλά λαϊκά έθιμα όπου διατηρούνται πλήθος δεισιδαιμονίες γεμάτες από εξωβιβλικές παραδόσεις (καλικάτζαροι, βασιλόπιτες κ.ο.κ.). Με βάση αυτή την εορτή διαμορφώθηκε ο ετήσιος κύκλος του εορτολογίου και τοποθέτησε την εορτή του Ευαγγελισμού στις 25 Μαρτίου, ώστε τα Χριστούγεννα να έρχονται ακριβώς μετά τους εννέα μήνες εγκυμοσύνης της Μαρίας (25 Δεκεμβρίου). Και άλλες εορτές του χρόνου (όπως η Περιτομή, η Υπαπαντή, η Σφαγή των Νηπίων κ.ο.κ.) χτίστηκαν γύρω από αυτή την αυθαίρετη παρα-

δοχή. Αν και η εκκλησία της Ρώμης είχε την πρωτοβουλία καθιέρωσης των Χριστουγέννων, στη συνέχεια φαίνεται πως ακολούθησε την παράδοση που διαμορφώθηκε στα πλαίσια της ενωμένης εκκλησίας πριν από το Σχίσμα του 1054.

Σήμερα όμως σε πολλές μη Ορθόδοξες χώρες (αλλά πλέον και σε πολλές από αυτές) ο Χριστός χάθηκε εντελώς από την γιορτή των Χριστουγέννων και τη θέση Του κατέλαβε ο Santa Claus, παρόλο που σε διάφορες χώρες εκδηλώθηκαν αντίθετα ρεύματα για θρησκευτικούς, κοινωνικούς ή εθνικούς λόγους. Η μεγάλη αλλαγή και ανατροπή των πάντων γύρω από τα Χριστούγεννα έγινε αρχίζοντας η βιομηχανική επανάσταση, όταν οι αγροτοκτηνοτροφικοί πληθυσμοί της Ευρώπης μετατράπηκαν σε εργατικές κοινωνίες, διαμορφώνοντας εντελώς διαφορετικές συνθήκες και κυρίως αχόρταγους καταναλωτές.

Πλέον ακόμη και ο γνωστός άθεος συγγραφέας **Richard Dawkins** γιορτάζει τα Χριστούγεννα. Σε συνέντευξή του είχε παραδεχτεί πως του αρέσουν τα κάλαντα και κάθε χρόνο γιορτάζει τα Χριστούγεννα με την οικογένειά του, και επίσης του αρέσει να εύχεται σε όλους "Καλά Χριστούγεννα". «Μου αρέσουν τα περιφερειακά των Χριστουγέννων. Η μυρωδιά του μανταρινιού και η μυρωδιά του δέντρου» είπε, εξηγώντας ότι η οικογένειά του έχει μια τυπική γιορτή Χριστουγέννων κάθε χρόνο όπως και τόσοι άλλοι. «Δεν σκοτώνουμε τις χαρές, δεν είμαστε σαν τον Scrooge. Δίνουμε ο ένας στον άλλο δώρα. Όταν η κόρη μου ήταν μικρή στολίζαμε και δέντρο αλλά δεν το κάνουμε τώρα. Πηγαίνουμε στο σπίτι της αδελφής μου για το μεσημεριανό γεύμα των Χριστουγέννων. Είναι μια υπέροχη οικογενειακή ευκαιρία που ο καθένας απολαμβάνει. Φυσικά δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία».¹

Αλλά τι μπορεί να ειπωθεί για τους Διαμαρτυρόμενους, για τους οποίους κυρίως γράφτηκε αυτό το άρθρο; Εδώ γίνεται το μεγάλο πανηγύρι... Όταν οι Μεταρρυθμιστές ασχολήθηκαν με την παγιωμένη από αιώνες κατάσταση, αντιμετώπισαν το σοβαρό πρόβλημα αν έπρεπε ή όχι να κρατήσουν τις γιορτές της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Δεν ήταν εύκολο να εξαλείψουν το υπόλειμμα της ειδωλολατρίας, γι' αυτό –όπως συνέβη και με άλλες χριστεπώνυμες γιορτές– δανείστηκαν στα Χριστούγεννα στοιχεία από παγανιστικούς λαούς της Βόρειας Ευρώπης (κεριά, πουρνάρια, γκι κ.λπ.). Τα στολισμένα δέντρα με ξεκάθαρη ειδωλολατρική προέλευση έγιναν "χριστουγεννιάτικα".² Ο Λούθηρος επέτρεψε τον εορτασμό ορισμένων εορτών, συμπεριλαμβανομένων των Χριστουγέννων. Επίσης έγραψε το 1523 τον ύμνο «*Gelobet seist du, Jesu Christ*» και το ίδιο έτος τον χρησιμοποίησε στην λειτουργία των Χριστουγέννων, δημιουργώντας έτσι τον πρώτο Χριστουγεννιάτικο ύμνο της Μεταρρύθμισης. Αυτός ο ύμνος και η μουσική του χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από τον Bach στην *Choralkantate* του για την ημέρα των Χριστουγέννων.

Ως συνήθως οι Καλλιτέχνες ήταν οι πρώτοι που έσπευσαν να προσθέσουν τη δική τους παραγωγή στην γιορτή, όπως π.χ. ο Μπαχ (με το «*Ορατόριο των Χριστουγέννων*»), ο Πρετόριους και άλλοι. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι λαοφιλείς χριστουγεννιάτικοι ύμνοι των Διαμαρτυρομένων, είναι κληρονομιά της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας, είτε με ίδια λόγια είτε αντιγράφοντας τη μουσική. Ως παράδειγμα αναφέρονται το «*Adeste Fideles*» που έγινε «*Ω δεύτε πιστοί*», και τα Μαριολατρικά «*O Sanctissima, O Piissima, Dulcis Virgo Maria...*», που μετατράπηκε σε «*Τι χαρούμενα, ήρθαν τα Χριστούγεννα*» και το «*Es ist ein Ros entsprungen*» που οι μεν Ρω-

μαιοκαθολικοί αποδίδουν στην Μαρία, οι δε Διαμαρτυρόμενοι στον Ιησού...

Ατυχώς πολλοί από αυτούς τους ύμνους είναι γεμάτοι ανακρίβειες και αντιφάσεις. Ένας γνωστός σε μας λέει: «**Μια νύχτα που σφύριζε ο βοριάς, μια νύχτα που εχιόνιζε, μέσα σε μια φάτνη στη Βηθλεέμ σωτήρας του κόσμου γεννήθηκε**»... αλλά κάποιος άλλος λέει: «**Νύχτα γλυκιά, τ' αστέρια σου πώς λάμπουν**»... Τελικά ο Χριστός γεννήθηκε χειμώνα με χιόνια ή μια γλυκιά νύχτα;

Αλλά Μεταρρυθμιστές, όπως ο Καλβίνος, ο John Knox και οι Πουριτανοί, απέρριψαν εντελώς τα Χριστούγεννα ως παγανιστική γιορτή και απαγόρευσαν αυστηρά τη λειτουργία των Χριστουγέννων.³ Ο εορτασμός των Χριστουγέννων έγινε από την αρχή σημείο σοβαρής έριδας και τα πράγματα ήρθαν άνω κάτω. Η Δεύτερη Ελβετική Ομολογία του 1566, αναγνώρισε την γιορτή των Χριστουγέννων και οι περισσότερες ευρωπαϊκές εκκλησίες υπέκυψαν τελικά στην τήρησή της.

Αντίθετα η Εκκλησία της Σκωτίας αρνήθηκε, υποστηρίζοντας ότι δεν υπήρχε βάση για την 25 Δεκεμβρίου ως ημερομηνία γέννησης του Χριστού. Η Σκωτσέζικη Μεταρρύθμιση, πήρε ξεκάθαρη στάση ενάντια στην τήρηση των Χριστουγέννων και το 1560 και το 1566. Οι Πρεσβυτεριανοί δεν γιόρταζαν τα Χριστούγεννα και μόλις το δεύτερο μισό του 1800 μερικοί ηγέτες που έγραψαν βιβλία λατρείας, πρότειναν μια μορφή λατρείας στη διάρκεια του έτους που θα μπορούσε να είναι κατάλληλη για την εκκλησία τους. Η συζήτηση συνεχίστηκε και τον 20ο αιώνα και το πρώτο εξάμηνο του 1900 οι Γενικές Συνελεύσεις Πρεσβυτεριανών διαφόρων περιοχών κατάφεραν να συμβιβάσουν τις διαφορετικές πρακτικές, επιτρέποντας τελικά τις λειτουργίες των Χριστουγέννων. Πλέον για τους περισσότερους Πρεσβυτεριανούς τα Χριστούγεννα είναι μέρος του λειτουργικού έτους.⁴

Το ειρωνικό είναι πως οι Διαμαρτυρόμενοι που κάνουν τόση φασαρία δηλώνοντας πως ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, έκλειψαν από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία την παράδοση των Χριστουγέννων και στη συνέχεια την έφεραν όπως ταίριαζε στον καθένα. Έτσι κατέληξαν να ακολουθούν τυφλά και με φανατισμό –χωρίς να το καταλαβαίνουν, όπως συνήθως συμβαίνει– τις ειδωλολατρικές παραδόσεις αρχαίων λαών και να γιορτάζουν μια ειδωλολατρική θρησκευτική παράδοση, δημιουργώντας το δικό τους “κλίμα” και ακυρώνουν έτσι το λόγο του Θεού «**χάρις της παραδόσεως**» (Μάρκ. 7/Ζ/13). Όσον αφορά το SOLA SCRIPTURA, αυτό το χρησιμοποιούν μόνο όταν κατακρίνουν τις παραδόσεις των άλλων δογμάτων αλλά το λησμονούν εντελώς όταν πρόκειται για τις δικές τους... Έτσι μένει η απορία πώς ένας Διαμαρτυρόμενος που κανονικά δεν συμμετέχει στη Θεία Λειτουργία της μετουσίωσης, μπορεί να γιορτάζει την «Λειτουργία του Χριστού» (Christmas);⁵

Στις αμερικανικές αποικίες οι περισσότεροι Διαμαρτυρόμενοι δεν γιόρταζαν Χριστούγεννα. Αν κάποιος γιόρταζε στη Βοστώνη στα χρόνια 1659-1681, μπορούσε να τιμωρηθεί με πρόστιμο. Τα στρατεύματα του George Washington (που ήταν κυρίως Διαμαρτυρόμενοι), δεν εμποδίστηκαν να περάσουν τον ποταμό Delaware τα Χριστούγεννα του 1776 προκειμένου να επιτεθούν στους Ρωμαιοκαθολικούς Γερμανούς μισθοφόρους της αντίθετης παράταξης. Μετά τον εμφύλιο πόλεμο, το Κογκρέσο συνεδρίασε για πρώτη φορά τα Χριστούγεννα του 1789. Η ημέρα ανακηρύχθηκε από το Κογκρέσο ως αργία μόλις το 1870.⁶

Άλλοι απέρριψαν ορισμένες μόνο πτυχές ως παγανιστικές, αλλά θέλησαν να κρατήσουν την “ουσία”, τηρώντας μια γιορτή για τη γέννηση του Χριστού. Κάποιος έγραψε: «*Τα Χριστούγεννα δεν είναι ο εορτασμός μιας ημερομηνίας αλλά μιας γέννησης. Η ημερομηνία και το γεγονός*

της γέννησης είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Δεν είναι σημαντική η ημερολογιακή επαλήθευση του γεγονότος... σημαντικό είναι αυτό που συνέβη, και όχι κατ' ανάγκη το πού και πότε συνέβη. Τα Χριστούγεννα δεν έχουν αξία εξαιτίας της ημερομηνίας της γέννησης του Ιησού. Δεν πιστεύουμε στα ζώδια και δεν ψάχνουμε να βρούμε κάποια αστρολογική σημασία. Εκείνο που έχει την μεγάλη αξία είναι η ενανθρώπιση Εκείνου που έγινε σαν εμάς σε όλα, εκτός από την αμαρτία (Εβρ. 4/δ/15), και **«εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού»** (Φιλίπ. 2/β/8).

Εκείνο που αξίζει να θυμόμαστε είναι το γεγονός της γέννησης του Ιησού, και όχι η ίδια η ημέρα ή η θέση της μέσα στο έτος. Θυμόμαστε το γεγονός επειδή κάτω από αυτές τις συνθήκες και περιστάσεις γεννήθηκε ο ιστορικός Ιησούς, και έτσι μπόρεσε να υπάρξει η συνέχεια μιας άγιας ζωής που οδήγησε στη Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού, μέσω των οποίων υπάρχει και στηρίζεται σήμερα η πίστη μας.»

Η κόντρα ως προς τι μπορεί να θεωρηθεί ορθό ή μη στην τήρηση των Χριστουγέννων, είναι ακόμη ζωντανή στο χώρο των Διαμαρτυρομένων. Ο C.S. Lewis, στις αρχές του 20ου αιώνα, διέκρινε την έντονη διάκριση μεταξύ θρησκευτικής και κοσμικής όψης των Χριστουγέννων. Στο έργο του **"Xmas and Christmas: A Lost Chapter from Herodotus"**, ο Lewis διηγείται με σατηρικό πνεύμα ότι στη χώρα **"Niatirb"** –το όνομα της Βρετανίας (Britain) διαβασμένο ανάποδα– τηρούσαν ταυτόχρονα δύο εορτές. Η μία ονομαζόταν **"Exmas"** και χαρακτηριζόταν από έντονη εμπορική δραστηριότητα, ακριβά γλέντια και αλκοολούχα ποτά. Η άλλη ονομαζόταν **"Crissmas"** και γιορταζόταν στους ναούς της Niatirb...

Σε μια προσπάθεια να αφαιρεθεί κάθε σχέση με τον Χριστό, ήδη σε μεγάλο μέ-

ρος του δυτικού κόσμου τα Χριστούγεννα γράφονται πλέον **"Xmas"**. Για το λόγο αυτό τον Δεκέμβριο του 1957 η Ένωση Εκκλησιών της Αμερικής δημοσίευσε μια διαμαρτυρία ενάντια στην αντικατάσταση του ονόματος του Χριστού με το γράμμα **"X"**. Σε άρθρο με τίτλο **"Ο άγνωστος X"** (12/1966) ο Gerald Smith ισχυρίστηκε ότι η παράλειψη του ονόματος του Χριστού και η αντικατάστασή του με το **"X"** δεν είναι παρά μια βλάσφημη προσπάθεια εκμηδένισης του Χριστού.

Μείζων ενδιαφέρον έδειξαν πάντοτε οι έμποροι, καλλιεργώντας την ειδωλολατρική πρακτική ανταλλαγής δώρων. Όπως γράφει ένας ιστορικός, ο Ronald Hutton, μεγάλο ρόλο στην επικράτηση του εορτασμού των Χριστουγέννων στους τελευταίους αιώνες, έπαιξε το μυθιστόρημα του Καρόλου Ντίκενς **"A Christmas Carol"** (1843), ένα δημοφιλές έργο που συνεχίζει μέχρι σήμερα να εμπνέει, παρουσιάζοντας τα Χριστούγεννα ως μια οικογενειακή γιορτή ανταλλαγής δώρων, αντίθετα από τον τυπικό εορτασμό μέσα στις εκκλησίες, για το οποίο ο λαός ήδη είχε χάσει εντελώς το ενδιαφέρον του.⁷ Ο ιστορικός Stephen Nissenbaum, υποστηρίζει ότι η σύγχρονη γιορτή στις ΗΠΑ αναπτύχθηκε στην Νέα Υόρκη από Ολλανδούς και Βρετανούς σε μια προσπάθεια να εμποδιστούν ομάδες νεαρών που γύριζαν από σπίτι σε σπίτι απαιτώντας οινόπνευμα και φαγητό.⁸

Καθώς όλο και περισσότερο αναπτύσσονται πολυπολιτισμικές κοινωνίες η σύνδεση της εορτής με τον Χριστιανισμό προκαλεί θρησκευτικές ευαισθησίες και διαφοροποιήσεις μεταξύ των πολιτών. Έτσι η χρήση του όρου Χριστούγεννα έχει μειωθεί και αντικατασταθεί με τη γενικόλογη λέξη **"Εορτές"**, για να αποφευχθεί η αναφορά στα Χριστούγεννα. Επιπλέον, μη-θρησκευτικές πτυχές των Χριστουγέννων, όπως τα κάλαντα και τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, σχετίζονται πλέ-

ον αόριστα με τις "Εορτές" και όχι με τα Χριστούγεννα. Όλο και περισσότερες επιχειρήσεις εύχονται στους πελάτες τους **"Happy Holidays"** ή **"Καλές γιορτές"** και όχι **"Καλά Χριστούγεννα"**. Υποστηρίζουν ότι, καθώς πολλά από τα σύμβολα και συνήθειες που οι δυτικές κοινωνίες έχουν ταυτίσει με τα Χριστούγεννα, προϋπήρχαν του Χριστιανισμού από ειδωλολατρικές γιορτές και παράδοση, δεν χρειάζεται να σχετίζονται με τα Χριστούγεννα... Με άλλα λόγια ο κόσμος διεκδικεί εκείνο που ήταν και είναι δικό του...

Σήμερα ο Χριστός δεν έχει ούτε ελάχιστο μέρος σ' αυτή τη γιορτή. Πρόκειται για ένα εντελώς κοσμικό γεγονός, που υπάρχει για να ανταλλάσσουν δώρα και ευχές οι άνθρωποι ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, για να υποστηρίζονται το εμπόριο και οι οικονομίες των καταναλωτικών χωρών. Γράφει μία ιστοσελίδα **«Τα Χριστούγεννα είναι θαυμάσιες, εύθυμες διακοπές. Είτε τα περνούμε πλάι σε ένα πραγματικό ή τεχνητό χριστουγεννιάτικο δέντρο, εκείνο που μένει στο τέλος της ημέρας είναι ότι απολαύσαμε το χρόνο μας μαζί με τους αγαπημένους μας»**.⁹

Οι γιορτές των Χριστουγέννων έχουν πλέον περισσότερο εμπορική παρά θρησκευτική ουσία. Είναι μια αστική περίοδος

διακοπών σε πολλές χώρες του κόσμου και γιορτάζονται όλο και περισσότερο από μη-Χριστιανούς. Ελάχιστες χώρες δεν έχουν πλέον τα Χριστούγεννα ως επίσημη αργία (π.χ. Κίνα, Ιαπωνία, Σαουδική Αραβία, Αλγερία, Ταϊλάνδη, Νεπάλ, Ιράν, Τουρκία και Βόρεια Κορέα). Οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης αφαίρεσαν σχεδόν κάθε τι που συνδέει τη γιορτή με τη γέννηση του Χριστού. Οι χριστουγεννιάτικες κάρτες σε έντυπη και ηλεκτρονική μορφή γράφουν απλώς **"Season's Greetings"**, ενώ οι εικόνες ή τα κείμενα που περιέχουν σχετίζονται πλαγίως με την ιστορία των Χριστουγέννων (π.χ. το αστέρι της Βηθλεέμ), αλλά και με απεικονίσεις μυθικών μορφών όπως ο Santa Claus ή αντικείμενα όπως κεριά, στολίδια, πουρνάρια, εικόνες της εποχής και σκηνές με χιονισμένα τοπία.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν ακόμη Χριστιανοί που νομίζουν ανόητα, ότι μια τέτοια μέρα γεννήθηκε ο Ιησούς... και υπνωτισμένοι από τις επιθυμίες της σάρκας τους, απορροφούν κάθε μύθο και κάθε παράδοση που τους απομακρύνει εντελώς από το νόημα του ιστορικού γεγονότος και τους μεταβάλλει σε καταναλωτές της κοσμικότητας

Από ειδικό συνεργάτη

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. www.dailymail.co.uk/debate/article-1100842/Why-I-celebrate-Christmas-worlds-famous-atheist.html#ixzz2CH3A3ISM
2. Δημιουργήθηκε ολόκληρο παραμύθι, πως τάχα ο Μαρτίνος Λούθηρος ήταν ο πρώτος που στόλισε χριστουγεννιάτικο έλατο...
3. E.M. Burns, Εισαγωγή στην ιστορία και τον πολιτισμό της νεότερης Ευρώπης, εκδόσεις Βάνιας Θεσσαλονίκη:1983.
4. www.phcmontreat.org/Exhibit-Christmas.html.
5. Η αγγλική λέξη "Christmas" (αναφέρεται αρχικά το 1038 μ.Χ.) προέρχεται από λέξεις της αρχαίας αγγλικής. Cristes=Χριστός και (maeisse=λειτουργία της Θεάς Ευχαριστίας - από τη λατινική Missa).
6. http://en.wikipedia.org/wiki/Federal_holidays_in_the_United_States
7. Stations of the Sun: The Ritual Year in England. Oxford: Oxford Press.
8. Stephen Nissenbaum. (1997). The Battle for Christmas. New York: Vintage Books. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στην Ελλάδα.
9. www.hymnsandcarolsofchristmas.com/History/early_german_hymns.htm.

Η ηρωική πίστη της Μαριάμ!

Μιλώντας πρόσφατα ο Ρωμαιοκαθολικός Επίσκοπος Σύρου-Μήλου-Θήρας π. Φραγκίσκος Παπαμανώλης, παρουσίασε την Μητέρα του Κυρίου ως υπόδειγμα πιστού ανθρώπου και ανέλυσε τον τρόπο που έζησε την πίστη μέσα στην καθημερινότητά της. Μεταφέρουμε στη συνέχεια κύρια σημεία της ομιλίας αυτής, αντιγράφοντας από την ιστοσελίδα ειδήσεων της Καθολικής Εκκλησίας και τις εφημερίδες «Ενοριακές Καμπάνες» και «Καθολική».

Πρώτα απ' όλα πρέπει να διευκρινιστεί τι είναι η πίστη στον Θεό, και ιδιαιτέρως τι είναι η Χριστιανική πίστη.

Δεν είναι σπάνιο να ακούμε να λένε: «Εγώ πιστεύω». Και στην ερώτηση: τι πιστεύεις; να σου λένε: «Πιστεύω σε μια ανώτερη δύναμη που κυβερνά τα πάντα». Εγώ σας λέω ότι αυτή δεν είναι πίστη στον Θεό. Ή ακόμη, σε όποιον λέει: «Εγώ πιστεύω». Στην ερώτηση: τι πιστεύεις; να σου λέει: «Πιστεύω ότι υπάρχει Θεός». Και πάλι σας λέω, αυτή δεν είναι χριστιανική πίστη. Να πιστεύεις μόνο ότι υπάρχει Θεός δεν αλλάζει τίποτα στη ζωή σου.

Η πίστη δεν είναι μόνο μια απλή διανοητική αποδοχή μερικών αληθειών, αλλά είναι κυρίως η αποδοχή ενός Προσώπου, είναι η προσωπική συνάντηση με τον Θεό στο πρόσωπο του Χριστού. Και μεν διανοητικά πιστεύουμε τις αλήθειες τις οποίες διδάσκουν οι Εκκλησίες μας, [...] και δυστυχώς είναι αυτές που μας χωρίζουν διότι σε μερικές από αυτές οι

Εκκλησίες μας διαφοροποιούνται, αλλά ούτε αυτές αποτελούν κατά βάθος τη χριστιανική πίστη.

Η πίστη του Χριστιανού δεν περιορίζεται να πιστεύει μερικές αλήθειες, ούτε να πιστεύει μόνο ότι ο Θεός υπάρχει. Ο Χριστιανός πιστεύει ότι ο Θεός τον αγαπά, και επομένως εμπιστεύεται σ' Αυτόν, εγκαταλείπεται σ' Αυτόν, στηρίζεται σ' Αυτόν, επειδή ξέρει ότι τον αγαπά. Ξεροντας ο Χριστιανός ότι ο Θεός τον αγαπά, η ζωή του παίρνει άλλη μορφή. Η σχέση του με τον Θεό γίνεται μια σχέση φιλίας και αγάπης, η αγάπη γεννά την εμπιστοσύνη, η εμπιστοσύνη δέχεται το σχέδιο που ο Θεός έχει γι' αυτόν, τόσο στα ευχάριστα όσο και στα δυσάρεστα γεγονότα της ζωής, ακόμη και αν δεν καταλαβαίνει το σχέδιο αγάπης που ο Θεός έχει γι' αυτόν. Τέτοια ήταν η πίστη της Παρθένου Μαρίας.

Η χάρη του Θεού αποτελεί το μερίδιο που έβαλε ο Θεός για να γίνει η π. Μαρία η αντάξια Μητέρα του Υιού Του. Ενώ η πί-

στη αποτελεί το μερίδιο που έβαλε η π. Μαρία για να ανταποκριθεί στην χάρη του Θεού.

Ας δούμε πώς η Μαρία έζησε την πίστη της στην καθημερινότητα και τι συνεπέφερε σ' αυτήν το να ζει με πίστη στον Θεό. Δεν χρειάζεται να έχουμε θεολογικές γνώσεις για να το καταλάβουμε, φθάνει να ανοίξουμε το Ευαγγέλιο, και από εκείνα τα λίγα περιστατικά που μας προσφέρει για την Μαρία, θα δούμε ότι η πίστη είναι η ολοκληρωτική και ελεύθερη εγκατάλειψη του ανθρώπου στον Θεό, που βρίσκει στην Μαρία την τέλεια εφαρμογή της.

Η αποφασιστική στιγμή πίστης ήταν στον Ευαγγελισμό, όταν η π. Μαρία μπροστά στην πρόταση που της έκανε ο άγγελος, να γίνει Μητέρα του Χριστού, εγκαταλείπεται ολοκληρωτικά στον Θεό δηλώνοντας **«Ιδού, η δούλη του Κυρίου· γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου»** (Λουκ. 1/α/48). Δηλαδή υπογράφει μια λευκή κόλα χαρτί αφήνοντας ελεύθερο τον Θεό να γράψει ό,τι ήθελε γι' αυτήν. Τον εμπιστεύτηκε.

Αυτό το: **«γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου»**, απέτελεσε το αποκορύφωμα της πίστης της Μαρίας, αλλά απέτελεσε και το ξεκίνημα με το οποίο άρχισε όλη η πορεία της προς τον Θεό. Σ' αυτή την πορεία της, με τρόπο ολότελα ιδιαίτερο και πραγματικά ηρωικό, θα πραγματοποιηθεί η υπακοή την οποία υποσχέθηκε.

Αυτή η υπακοή πίστης εκ μέρους της, σε όλη τη ζωή της, θα έχει οδυνηρές συνέπειες. Θα την δούμε πολλές φορές στην ζωή της –παρ' όλο που δεν θα έχει λόγο να ελπίζει– να στηρίζει την ελπίδα της στον Θεό και να πιστεύει (δηλαδή να συνεχίζει να εμπιστεύεται στον Θεό). Ειδικά σε μερικούς σταθμούς αυτής της πο-

ρείας, η ευλογία και η μακαριότητα που της αναγγέλθηκε, θα δοκιμάσει **«Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού»** (Ρωμ. 11/ια/33).

Αλλά η Μαρία σταθερά σε κάθε στιγμή θα συνεχίσει να εμπιστεύεται τον Θεό, βαδίζοντας έστω και στο ημίφως της πίστης, δεχόμενη πάντοτε και ολοκληρωτικά όλα όσα καθορίστηκαν στο θεϊκό σχέδιο γι' αυτήν. Και συγκεκριμένα:

Μετά τον Ευαγγελισμό, έζησε τη γέννηση του Ιησού που έγινε σε κατάσταση έσχατης φτώχειας. Χρειαζόταν πίστη μεγάλη για να πιστεύει ότι το παιδί της είναι ο Υιός του Θεού. Ενώ ο άγγελος της είχε πει ότι το παιδί σου **«θέλει βασιλεύσει επί τον οίκον του Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού δεν θέλει είσθαι τέλος»** (Λουκ. 1/α/33), όταν έβλεπε το παιδί της ακουμπισμένο σ' ένα παχνί επάνω σε άχυρα, θα μπορούσε να πει: «ένας βασιλιάς δεν γεννιέται σε μια σπηλιά - στάβλο»[*].

Μετά τη γέννηση, θα ακούσει από τον γέροντα Συμεών: **«Ιδού, ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον. Και σου δε αυτής την ψυχήν ρομφαία θέλει διαπεράσει»** (Λουκ. 2/β/34). Εύλογα τότε θα μπορούσε να πει στην Ελισάβετ, —Γιατί είπες ότι είμαι ευτυχισμένη επειδή πίστεψα; Εγώ βλέπω ότι επειδή πίστεψα μπήκα σε μια περιπέτεια από την οποία δεν ξέρω πώς θα βγω...

Ακόμη, η Μαρία θα γνωρίσει την προσφυγιά. Για σκεφθείτε πόσο θα έτρεμε η καρδιά της όταν είπαν: **«Ο Ηρώδης ψάχνει να βρει και να σκοτώσει το παιδί σου. Φύγετε στην Αίγυπτο»** (Ματθ. 2/β/13).

Τα 30 χρόνια της ιδιωτικής ζωής του Ιησού, σκεφτήκατε ποτέ πόση πίστη χρειαζόταν η Μαρία; Έβλεπε το παιδί

της, το μωρό της, το αγοράκι της, τον νεαρό, τον νέο, τον άνδρα Ιησού, να μην ξεχωρίζει σε τίποτα από τους άλλους.

Περνούσαν τα χρόνια και δεν έβλεπε τίποτα που να επιβεβαιώνει τις υποσχέσεις που ο άγγελος της είχε κάνει την ημέρα του Ευαγγελισμού. Δεν υπήρχε ίχνος ότι θα γίνει βασιλιάς. Δεν άλλαξε ούτε η οικονομική κατάσταση της οικογένειάς της, μια κατάσταση βεβαίως τίμιας ζωής αλλά και ζωής φτώχειας. Ο Ιησούς να δουλεύει σαν απλός εργάτης, δίχως σχολές και πανεπιστήμια.

Σκεφθείτε πόση μεγάλη πίστη είχε η Μαρία για να ζει αυτό το μυστήριο του Θεού, κρυμμένο στον Ιησού Χριστό, αν και ζούσε στο πλευρό του, κάτω από την ίδια στέγη. Μόνο η πίστη, αυτή η ολοκληρωτική εγκατάλειψη στον Θεό, την στήριζε.

Αλλά εκεί που δοκιμάστηκε τρομερά η πίστη της είναι στα πόδια του Σταυρού του Ιησού.

Στον Ευαγγελισμό είχε ακούσει τις υποσχέσεις αυτές: **«Οὗτος θέλει εἰσθαι μέγας και Υἱὸς Υψίστου θέλει ονομασθῇ, και θέλει δώσει εις αὐτόν Κύριος ο Θεός τον θρόνον Δαβὶδ του πατρός αὐτού, και θέλει βασιλεύσει ἐπὶ τον οἶκον του Ιακώβ εις τους αἰῶνας, και της βασιλείας αὐτοῦ δεν θέλει εἰσθαι τέλος»** (Λουκ. 1/α/32-33).

Θα είναι μεγάλος. Ο Κύριος ο Θεός, θα του δώσει το θρόνο του Δαβὶδ, του πατέρα Του. Θα βασιλέψει για πάντα. Η βασιλεία Του δεν θα έχει τέλος.

Να όμως τώρα όρθια, στα πόδια του Σταυρού, βλέπει να διαψεύδονται ολότελα τα λόγια εκείνα. Ο Υιός της αγωνιά πάνω στον Σταυρό σαν κατάδικος, περι-

φρονημένος, εγκαταλειμμένος. Τελείωσε, ξεψύχησε. Πότε θα βασιλεύσει;

Εδώ η πίστη της φθάνει σε βαθμό ηρωισμού. Στέκεται στα πόδια του Σταυρού, δυνατή σαν βράχος. Ήταν τελείως βέβαιη πως ο Θεός που της έκανε την υπόσχεση, είχε και την δύναμη να την εκπληρώσει, παρόλο που η υπόσχεση διαψεύδεται από την ανθρώπινη λογική εφόσον βλέπει τον Υιό της νεκρό. Τι άλλο να περιμένει; Και όμως, εκείνη συνεχίζει να πιστεύει ότι ο Θεός θα εκπληρώσει ό,τι είχε υποσχεθεί. Εγκαταλείπεται στον Θεό χωρίς όρους. Έμεινε κάτω από τον Σταυρό μέχρι το τέλος, και μέσω της πίστης παρούσα στο συγκλονιστικό Μυστήριο της Θυσίας του Υιού του Θεού.

Εδώ αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε τα λόγια της Ελισάβετ: **«Μακαρία [ευτυχισμένη] η πιστεύσασα, διότι θέλει γείνει εκπλήρωσις των λαληθέντων προς αὐτήν παρὰ Κυρίου»** (Λουκ. 1/α/45). Ευτυχισμένη όχι επειδή θα καλοπερνάς, αλλά ευτυχισμένη γιατί εξ αιτίας της πίστης σου, έγινες χρήσιμο όργανο στο έργο της Λύτρωσής μας, στο Λυτρωτικό έργο του Υιού του Θεού, γεννώντας, μεγαλώνοντας και υπηρετώντας τον Λυτρωτή του κόσμου.

Δίκαια λοιπόν αξίζει και εμείς να συμμετέχουμε στον μακαρισμό της, σύμφωνα με τα προφητικά λόγια που διά Πνεύματος Αγίου η ίδια μαρτύρησε: **«Επέβλεψεν ἐπὶ την ταπείνωσιν της δούλης αὐτοῦ. Επειδὴ ἰδοῦ, ἀπὸ του νυν θέλουσι με μακαρίζει πάσαι αι γενεαί»** (Λουκ. 1/α/48).

[*] Χρησιμοποιείται η παραδοσιακή εικόνα της γέννησης, που και άλλοτε έχουμε σχολιάσει επισημαίνοντας ότι ελάχιστη σχέση έχει με τη βιβλική πραγματικότητα.

Βηθλεέμ – 1.200 χρόνια π.Χ.

Εδώ και λίγο καιρό, το βιβλίο της Ρουθ μας απασχόλησε αρκετά, κοιτάζοντάς το από εντελώς διαφορετική σκοπιά. Την προσοχή δεν έλκυσε ως συνήθως η Ναομί ή η Ρουθ, ούτε η Ορφά ή οι μακαρίτες Μααλών και Χελαιών, που νέοι και οι δύο άφησαν τα κόκαλα στην ξένη χώρα, αλλά ο άντρας της οικογένειας, ο **Ελιμέλεχ**, που ελάχιστα αναφέρεται (μόνο μία φορά για το διάστημα που ζούσε και άλλες πέντε φορές ύστερα από το θάνατό του).

Πορεία ολιγοπιστίας

Από την εποχή του Αβραάμ ήταν μεγάλος πόθος των Εβραίων να κληρονομήσουν την Γη της Επαγγελίας. Με αυτή την ιδέα έζησε ο Πατριάρχης και τα παιδιά του, έτσι έζησαν οι Ισραηλίτες 430 χρόνια στην Αίγυπτο και περιπλανήθηκαν 40 χρόνια στην έρημο, γι' αυτό αγωνίστηκαν κάτω από την ηγεσία του Ιησού του Ναυή, πολεμώντας άλλα 6-7 χρόνια για να ολοκληρώσουν την κατάκτηση της γης.

Ενώ όμως όλα αυτά τα χρόνια οι Εβραίοι απέβλεπαν στην απόκτηση της Χαναάν για να είναι η δική τους Γη, βλέπουμε τον Ελιμέλεχ να αποφασίζει εύκολα να εγκαταλείψει την πατρίδα του και να φύγει σε μια ξένη γη, μόνο και μόνο επειδή **«εκεί είχε ψωμί, ενώ εδώ δεν είχε...»**. Πώς αλλιώς παρά ως ολιγοπιστία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το κίνητρο που οδήγησε τον Ελιμέλεχ ώστε να φύγει από τη γη που του είχε χαρίσει ο Θεός; Η κίνησή του ήταν ακριβώς αντίθετη από έναν άλλο Ισραηλίτη, για τον οποίο διαβάζου-

με: **«Ο δε Ναβουθαί είπε προς τον Αχαάβ, Μη γένοιτο εις εμέ παρά Θεού, να δώσω την κληρονομίαν των πατέρων μου εις σε»** (Α΄ Βασ. 21/κα/3). Ο Ελιμέλεχ παράτησε τα πάντα για εκείνο που νόμιζε «καλύτερο», ενώ ο Ναβουθαί προτίμησε να πεθάνει παρά να περιφρονήσει τον κλήρο που απόκτησε από τον Θεό!

Δεν γνωρίζουμε αν σ' αυτή του την απόφαση είχαν συμμετοχή η Ναομί και τα παιδιά τους. Βεβαίως εκείνη την εποχή η υπόλοιπη οικογένεια υπάκουε τυφλά στις αποφάσεις του αρχηγού της. Και δυστυχώς όχι σπάνια, οι λάθος αποφάσεις εκείνων που είναι επιφορτισμένοι με κάποια ευθύνη, γίνονται αφορμές για να υποφέρουν και όλοι όσοι βρίσκονται πλάι τους. Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε, συνεπώς, όταν πρόκειται να πάρουμε κάποια απόφαση που μπορεί να επηρεάζει και άλλους. Στο δικό μας μυαλό η απόφασή μας φαίνεται σωστή –διαφορετικά ούτε εμείς θα την υποστηρίζαμε– όμως ούτε πάνσοφοι είμαστε ούτε παντογνώστες, γι' αυτό πρέπει να θυμόμαστε τον βιβλικό λόγο, ότι: **«Όπου συμβούλιον δεν υπάρχει, οι σκοποί ματαιώνονται· εν δε τω πλήθει των συμβούλων στερεώνονται»** (Παρ. 15/ιε/22).

Ας μην είμαστε λοιπόν εγωιστές και πεισματάρηδες, επειδή, διαφορετικά είναι δίκαιο να εφαρμοστεί και σ' εμάς ο λόγος που αναφέρεται στους πρεσβυτέρους, ότι πρόκειται **«να αποδώσωσι λόγον»** για τις ψυχές που έχουν στην ευθύνη τους (Εβρ. 13/ιγ/17). Συχνά οι προεστώ-

Ονόματα με σημασία

Τα ονόματα των ανθρώπων στη Βίβλο είχαν σχεδόν πάντοτε ειδική σημασία· το ίδιο και τα γεωγραφικά ονόματα, είτε σχετική με την ιστορία τους είτε για κάποιο ειδικό σκοπό. Το όνομα του ανθρώπου κυρίως το έδιναν οι γονείς, αλλά και ο Θεός διάλεξε να ονομάσει κάποια πρόσωπα πριν από τη γέννησή τους (Λουκ. 1/α/13) ή αλλάζοντας αργότερα το αρχικό τους όνομα σύμφωνα με κάποια σχέδια ή προφητικές βλέψεις (Γέν. 17/ιζ/5). Για το λόγο αυτό αξίζει να προσέξουμε την ονοματολογία που υπάρχει στην ιερή ιστορία της Ρουθ.

I. Ονόματα πρωταγωνιστών

Το όνομα **Ελιμέλεχ** [εβρ. ΕΛΙ+ΜΕΛΕΧ] είναι σπουδαίο και περιεκτικό, σημαίνει **ΕΛΙ**=ο Θεός μου, **Μέλεχ**=βασιλιάς, και όλο μαζί **Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΙΛΙΑΣ**. Πόσο ευσεβείς θα ήταν οι γονείς του Ελιμέλεχ και του έδωσαν αυτό το όνομα!

Το όνομα της γυναίκας του Ελιμέλεχ ήταν **Ναομί** [εβρ. ΝΟΟΜΙ], που σημαίνει καλοσυνάτη, τερπνή, όμορφη, χαριτωμένη, ευφροσύνη.

Ο πρώτος γιος ονομαζόταν **Μααλών** [εβρ. ΜΑΑΛΟΝ] που στην κυριολεξία σημαίνει αδύναμος, ασθενικός.

Ο δεύτερος γιος ονομαζόταν **Χελαιών** [εβρ. ΧΙΛΓΙΟΝ] που περιέργως υπονοεί αδυναμία, ατονία των οφθαλμών, από ένα ρήμα που σημαίνει εμποδίζω.

Να υποθέσουμε ότι τα ονόματα των παιδιών ίσως είχαν σχέση με κάποια αδυναμία που έδειξαν από μωρά; Αυτό βεβαίως είναι μόνο μία εικασία, μπορεί όμως να εξηγεί γιατί οι άνθρωποι αυτοί πέθαναν τόσο νέοι.

Σύμφωνα με την ιερή αφήγηση οι δύο γιοι της οικογένειας του Ελιμέλεχ «έλα-

βον εις εαυτούς γυναίκας Μωαβίτιδας· το όνομα της μιας Ορφά και το όνομα της άλλης Ρουθ» (Ρουθ 1/α/4-5). Της **Ορφά** το όνομα σημαίνει γέρνω προς τα κάτω, λυγίζω το λαιμό, αλλά χρησιμοποιείται μόνο ως κύριο όνομα. Αντίθετα της **Ρουθ** το όνομα σημαίνει φίλια ή συντρόφισσα.

II. Ονόματα γεωγραφικά

Το όνομα της πόλης από την οποία καταγόταν η οικογένεια, μας δίνεται συγκεκριμένως: «**υπήγεν άνθρωπος τις από Βηθλεέμ Ιούδα**» (Ρουθ 1/α/1). Αν και στο Ισραήλ υπήρχε και άλλη πόλη με το όνομα **Βηθλεέμ**, στην περιοχή της φυλής Ζαβουλών (Ιησ. 19/ιθ/15), εδώ ο λόγος γίνεται για την Βηθλεέμ στην φυλή Ιούδα. Σημειωτέο ότι σ' αυτή την πόλη είχε πεθάνει η αγαπημένη γυναίκα του πατριάρχη Ιακώβ, η Ραχήλ (Γέν. 35/λε/19). Διευκρινίζεται επιπλέον ότι αυτή η οικογένεια ήταν **Εφραθαίοι**, επειδή η πόλη ήταν γνωστή επίσης και με το όνομα **Εφραθά**.

Ίσως το Εφραθά να αφορούσε κάποια παραπλήσια εγκατάσταση και τα δύο μαζί αναφέρονταν σαν μία πόλη «**Βηθλεέμ Εφραθά**», ή το Εφραθά κολησε στο όνομα Βηθλεέμ για να διακρίνεται από την συνώνυμή της πόλη της φυλής Ζαβουλών.

Και τα ονόματα αυτής της μικρής πόλης είχαν το νόημά τους. Το μεν Βηθλεέμ [εβρ. ΜΠΕΘ+ΛΕΧΕΜ] σημαίνει **Μπεθ**=οίκος, **Λέχεμ**=άρτος, και όλο μαζί **ΟΙΚΟΣ ΑΡΤΟΥ**, το δε **Εφραθά** [εβρ. ΕΦΡΑΘΑ Ή ΕΦΡΑΘ] σημαίνει καρποφόρος. Ας τα έχουμε αυτά στη σκέψη μας όταν μελετούμε την ιστορία του Ελιμέλεχ και της οικογένειάς του.

τες, οι πρεσβύτεροι και οι γονείς, απαιτούν υποταγή από τους υφισταμένους τους, όμως δεν πρέπει ποτέ να λησμονούν ότι η Βίβλος καλεί όχι να υπακούμε τυφλά –ως άλογα ζώα– τις οδηγίες που μας δίδονται από ανθρώπους, αλλά λέει: **«Πείθεσθε εις τους προεστώτάς σας και υπακούετε»**. Αυτό σημαίνει ότι πριν υπακούσουμε, πρέπει πρώτα να ακούσουμε τις εξηγήσεις και τις αιτιολογήσεις τους, και μόνο έτσι να πεισθούμε (Εβρ. 13/17).

Γιατί μετανάστευσαν;

Ίσως κάποιοι σκεφτούν πως το δρόμο της μετανάστευσης σε αναζήτηση τροφής πριν από τον Ελιμέλεχ είχαν ακολουθήσει και οι Πατριάρχες. Και ο Αβραάμ και ο Ιακώβ κατέβηκαν στην Αίγυπτο σε περιόδους πείνας, αλλά τότε η γη ήταν κληρονομιά τους «μόνο στα λόγια», ως μία ασαφής υπόσχεση που έμελλε να εκπληρωθεί κάποτε στο μέλλον. Ο Θεός από την αρχή είχε ενημερώσει τον Άβραμ, **«Έξευρε βεβαίως ότι το σπέρμα σου θέλει παροικήσει εν γη ουχί εαυτών, και θέλουσι δουλώσει αυτούς, και θέλουσι καταθλίψει αυτούς, τετρακόσια έτη»** (Γέν. 15/13) και αυτό δεν είχε συμβεί στα χρόνια των Πατριαρχών. Αντίθετα στον καιρό του Ελιμέλεχ ο λαός είχε επιστρέψει από την Αίγυπτο και είχε κληρονομήσει την Γη της Επαγγελίας. Στο Ιησ. 11/α/23 διαβάζουμε: **«Εκυρίευσεν ο Ιησούς πάσαν την γην κατά πάντα όσα είπεν ο Κύριος προς τον Μωϋσήν· και έδωκεν αυτήν ο Ιησούς εις τον Ισραήλ κληρονομίαν, κατά τον διαμερισμόν αυτών εις τας φυλάς αυτών. Και η γη ησύχασεν από του πολέμου»**. Τώρα πια ήταν στη ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΓΗ, στη γη που τους είχε χαρίσει ο Θεός. Μια γη που σύμφωνα με τη θεία υπόσχεση ήταν **«γη ρέουσα γάλα και μέλι»**. Γιατί λοιπόν να φύγουν από αυτήν;

Όπως γνωρίζουμε από το λόγο του Θεού –και αντίθετα από όσα λένε διάφοροι θεολόγοι– οι υποσχέσεις του Κυρίου δεν προσφέρονται χωρίς όρους. Έτσι και η καρποφορία της Υποσχεμένης Γης ερχόταν κάτω από προϋποθέσεις. Ο Θεός είχε προειδοποιήσει: **«Εάν καταφρονήσχετε τα προστάγματά μου ή εάν η ψυχή σας αποστραφή τας κρίσεις μου, ώστε να μη εκτελήτε πάσας τας εντολάς μου, ώστε να εξουδενώσχετε την διαθήκην μου, και εγώ θέλω κάμει τούτο εις εσάς· [...] θέλετε σπείρει τον σπόρον σας εις μάτην, διότι οι εχθροί σας θέλουσι τρώγει αυτόν. [...] Και θέλω συντρίψει την υπερηφανίαν της δυνάμεώς σας· και θέλω κάμει τον ουρανόν σας ως σίδηρον και την γην σας ως χαλκόν· και η δύναμίς σας θέλει αναλωθή εις μάτην· διότι η γη σας δεν θέλει δίδει τα γεννήματα αυτής και τα δένδρα της γης δεν θέλουσι δίδει τον καρπόν αυτών»** (Λευ. 26/κς/15-20).

Σύμφωνα με αυτό το λόγο υπήρξαν καιροί ευφορίας αλλά και καιροί πείνας, όπως διηγείται εδώ ο συγγραφέας του βιβλίου της Ρουθ. Αυτή η πείνα ήταν άλλη μία απόσυρση της χάρης του Θεού επειδή –όπως συμβαίνει και σήμερα δυστυχώς– **«έκαστος έπραπεν ό,τι εφαινότο εις αυτόν ορθόν»** (Κρ. 17/ιζ/6).

Μικτοί γάμοι

Η μετανάστευση συχνά οδηγεί σε μικτούς γάμους. Αν και οι γάμοι των γιων αναφέρονται αμέσως μετά το θάνατο του πατέρα, δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι αυτή ήταν και η σειρά των γεγονότων. Επίσης ο αφηγητής δεν κάνει κανένα σχόλιο για τους γάμους με τις ξένες γυναίκες, παρόλο που ορισμένοι σχολιαστές τούς έκριναν αρνητικά, επειδή και οι δύο γιοι δεν απέκτησαν παιδιά, αλλά αυτό είναι μια ανθρώπινη σκέψη. Η αλήθεια είναι ότι ο Νόμος προέβλεπε ότι

«Αμμωνίτης και Μωαβίτης δεν θέλει εισέλθει εις την συναγωγήν του Κυρίου· έως δεκάτης γενεάς αυτών ουδέποτε θέλουσιν εισέλθει εις την συναγωγήν του Κυρίου» (Δευτ. 23/κγ/3) κι αυτό επειδή αν και συγγενικοί λαοί, όταν οι Ισραηλίτες επέστρεφαν στη Χαναάν από την Αίγυπτο, δεν τους επέτρεψαν να περάσουν μέσα από τη γη τους. Αλλά αφορούσε μόνο τους άντρες, ενώ ο γάμος με Μωαβίτισσες δεν απαγορευόταν, γι' αυτό και δεν υπήρξε πρόβλημα ούτε για τους γιους της οικογένειας, μα ούτε και για τον Βοόζ που αργότερα νυμφεύθηκε την Ρουθ, και μάλιστα αυτή να γίνει προγιαγιά του Δαβίδ. Η Αγία Γραφή επαινεί τις ξένες γυναίκες που υπήρξαν πιστές στους συζύγους τους και στον Θεό του Ισραήλ, έτσι στη γενεαλογία του Μεσσία ο Ματθαίος περιλαμβάνει και την Ραάβ και την Ρουθ (Ματθ. 1/α/2-6).

Φυσικά πάντα υπήρχε ανησυχία ότι οι αλλοδαπές σύζυγοι θα παγίδευαν τους Ισραηλίτες στη λατρεία των ειδώλων, όπως π.χ. έγινε όταν **«ήρχισεν ο λαός να πορνεύη μετά των θυγατέρων Μωάβ· αίτινες προσεκάλεσαν τον λαόν εις τας θυσίας των θεών αυτών· και έφαγεν ο λαός και προσεκύνησε τους θεούς αυτών»** (Αριθ. 25/κε/1-2) και στην περίπτωση του Λωτ, που αντίθετα από τον Αβραάμ, που προσπάθησε να φέρει στον Ισαάκ τον γιο του γυναίκα από την συγγενεία του, εκείνος έκανε γαμπρούς από τα Σόδομα. Σοφά λοιπόν ο Παύλος συμβουλεύει τους Χριστιανούς: **«Μη ομοζυγείτε με τους απίστους· διότι τίνα μετοχήν έχει η δικαιοσύνη με την ανομίαν; τίνα δε κοινωνίαν το φως προς το σκότος;»** (Β' Κορ. 6/ς/14).

Πόσο έμειναν στη Μωάβ

Δεν ξέρουμε πόσο ακριβώς έζησε η Ναομί στη Μωάβ πριν πεθάνει ο Ελιμέλεχ. Επίσης, δεν ξέρουμε πόσων ετών ήταν

όταν έφυγε από τη Γη της Επαγγελίας. Η ιερή αφήγηση σημειώνει μόνο ότι **«κατώκησαν εκεί έως δέκα έτη»** (Ρουθ 1/α/4) αλλά αυτό αναφέρεται μετά τους γάμους τους και έτσι μπορεί να εκληφθεί μόνο ως ελάχιστο διάστημα της παραμονής τους εκεί· επίσης δεν γνωρίζουμε ούτε πόσος καιρός μεσολάβησε από την άφιξή τους εκεί μέχρι να παντρευτούν τα αγόρια, ούτε και πότε ακριβώς μετά το θάνατό τους αποφάσισε η Ναομί να επιστρέψει στην πατρίδα της. Το βέβαιο είναι πως έμειναν στη Μωάβ δέκα χρόνια και περισσότερο...

Η ανθρώπινη απορία

Η ιστορία του βιβλίου της Ρουθ ξεκίνησε χωρίς σπόρους δημητριακών–που οδήγησε σε πείνα, και τώρα φαίνεται να τελειώνει χωρίς ανθρώπινο σπέρμα–όλοι οι άνδρες είχαν πεθάνει άτεκνοι. Όπως τραγικά σημειώνει ο ιερός συγγραφέας, **«εστερήθη η γυνή των δύο υιών αυτής και του ανδρός αυτής»** Ρουθ 1/α/5. Ύστερα από αυτά τα δυστυχήματα, η Ναομί λογικά θα αναρωτιόταν, γιατί να συμβούν τόσα κακά πράγματα σ' αυτήν.

Αλλά η Ναομί δεν βιάστηκε να φύγει πίσω στη Βηθλεέμ αμέσως μετά το θάνατο του συζύγου της, και συνέχισε να μένει στη Μωάβ επί «δέκα χρόνια» μετά τους γάμους των παιδιών της. Γιατί αυτό; Ίσως ντρεπόταν να επιστρέψει στη γη που είχε εγκαταλείψει. Ίσως πάλι επειδή τώρα είχαν δημιουργηθεί ΔΕΣΜΟΙ με την ξένη γη μέσω των γάμων που μεσολάβησαν, και επειδή ως μητέρα, είχε αδυναμία στα αγόρια της. Ας θυμηθούμε εδώ πως και ύστερα από την αιχμαλωσία των Ιουδαίων στη Βαβυλώνα, ήταν ελάχιστοι συγκριτικά εκείνοι που θέλησαν να επιστρέψουν με τον Νεεμία στην Ιουδαία. Αλλά και σήμερα, είναι πολύ λίγοι οι Ισραηλίτες που θέλουν να επιστρέψουν στο Ισραήλ από τα έθνη της διασποράς τους. Αν και στα λό-

για αναπολούν την χαμένη πατρίδα, στην πράξη όλοι βολεύονται και συνεχίζουν να ζουν στην ξένη γη...

Μόνο όταν πέθαναν και ο άντρας και τα δύο αγόρια της Ναομί, **«εσηκώθη αυτή και αι νύμφαι αυτής και επέστρεψαν εκ της γης Μωάβ· διότι ήκουσεν εν γη Μωάβ, ότι επεσκέφθη ο Κύριος τον λαόν αυτού δίδων εις αυτούς άρτον»** (Ρουθ 1/α/6). Είναι απίθανο η πείνα να κράτησε στη Βηθλεέμ τόσα πολλά χρόνια. Όμως η Ναομί και οι γιοι της δεν είχαν αυτιά για να ακούσουν ότι ο Θεός έδωσε πάλι τροφή στη γη της Ιουδαίας. Είχαν βολευτεί στη νέα κατάσταση και δεν ενδιαφέρονταν τι γινόταν πίσω στη Βηθλεέμ, τη χώρα που εγκατέλειψαν. Αλλά τώρα που τα πράγματα έφτασαν στο απροχώρητο, ξαφνικά ακούστηκαν τα νέα... ότι **«επεσκέφθη ο Κύριος τον λαόν αυτού δίδων εις αυτούς άρτον»**. Είχε δικιο εκείνος που είπε ότι **«vous ορά και vous ακούει»**. Ο άνθρωπος βλέπει και ακούει ό,τι θέλει και ό,τι τον συμφέρει, αλλά έτσι τα αισθητήρια αυτά όργανα τα έχει μόνο για στολίδια...

Συχνά χρειάζονται θείες παρεμβάσεις για να αλλάξει η νοοτροπία μας. Όταν λοιπόν πέθαναν και οι δύο γιοι, αφήνοντάς την χωρίς κανένα στήριγμα και με επιπλέον «βάρος» τις δύο ξένες και άτεκνες νύφες της, η γη Μωάβ έπαψε να έχει ενδιαφέρον για τη χήρα Ναομί. Προφανώς το να συνεχίσει να μένει σε μια ξένη γη χωρίς υποστήριξη, φαινόταν πολύ χειρότερο από το να αντιμετωπίσει την ίδια κρίση στην πατρίδα της. Έτσι προτίμησε «το λιγότερο κακό». Όσον αφορά τις δύο νύφες, βλέπουμε ότι η Ορφά, (της οποίας το όνομα σημαίνει *λυγίζω στρέφω το λαιμό*) ήταν εύκολη να αλλάξει την αρχική γνώμη και επέστρεψε όχι μόνο στην πατρική της οικογένεια αλλά και **«προς τον λαόν αυτής και προς τους θεούς αυτής»** (Ρουθ 1/α/15). Αντίθετα η Ρουθ, (της οποίας το

όνομα σημαίνει *φιλία ή συντρόφισσα*) έδειξε ισχυρότερη διάθεση παραμονής κοντά στην πονεμένη πεθερά της αλλά και στον Θεό του Ισραήλ.

Πορεία μετάνοιας και πίστης

Η πορεία της Ρουθ, της νύφης που τελικά ακολούθησε μέχρι τέλους την Ναομί στην επιστροφή της στην Βηθλεέμ. ήταν ακριβώς αντίστροφη από εκείνη που πριν από χρόνια είχε ακολουθήσει η οικογένεια του άντρα της. Εκείνοι είχαν φύγει από την γη της πείνας προς την γη της ευφορίας και του χορτασμού. Η Ρουθ όμως ξεκίνησε να πάει σε μια γη που οι ίδιοι οι συγγενείς κάτοικοί της την είχαν αρνηθεί για να καταφύγουν στην δική της πατρίδα. Αυτή η απόφασή της ανθρωπίνως ακούγεται τόσο παράλογη. Ποιος διαλέγει μόνος τους να πέσει από τα ψηλά στα χαμηλά και από τα πολλά στα λίγα;

Προφανώς εκείνο που είχε ελκύσει τη Ρουθ, ήταν κάτι περισσότερο από τα υλικά αγαθά, είτε αυτό εκφράζεται με την εκτίμηση που απέκτησε στο πρόσωπο της πεθεράς της –η οποία είχε κερδίσει τον σεβασμό και την αγάπη της–, είτε με τη νέα πίστη που είχε διδαχθεί, αντίθετα από την ειδωλολατρία των γονέων και συγγενών της, ώστε αυτή, –μια γυναίκα χωρίς μόρφωση και θρησκευτική καλλιέργεια, όπως συνήθως ήταν τότε οι γυναίκες–, να φτάσει να πει το αξιοθαύμαστο και ιστορικό: **«Μη με ανάγκαζε να σε αφήσω, διά να αναχωρήσω απ' όπισθέν σου· διότι όπου αν συ υπάγης, και εγώ θέλω υπάγει· και όπου αν συ παραμείνης, και εγώ θέλω παραμείνει· ο λαός σου, λαός μου, και ο Θεός σου, Θεός μου. Όπου αν αποθάνης, θέλω αποθάνει και εκεί θέλω ταφή· ούτω να κάμη ο Κύριος εις εμέ και ούτω να προσθέση, εάν άλλο τι παρά τον θάνατον χωρίση εμέ από σου»** (Ρουθ 1/α/16).

Διαπιστώσεις μετά την επιστροφή

Όταν η χήρα του Ελιμέλεχ γύρισε στο χωριό της, ήταν αρχή καλοκαιριού. Έφθασαν στην Βηθλεέμ **«εν τη αρχή του θερισμού των κριθών»**. Αυτό από μόνο του σημαίνει ότι τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά από την κατάσταση που άφησε, και έκανε πολλές διαπιστώσεις:

(1) Οι συγχωριανοί της δεν είχαν πεθάνει από την πείνα, μα εξακολουθούσαν να ζουν. Οι γυναίκες των άλλων οικογενειών ήταν εκεί ζωντανές και σε κατάσταση καλύτερη από τη δική της, γι' αυτό και η πόλη ολόκληρη **«συνεκινήθη»** (Ρουθ 1/α/19). Εννοείται πως λυπάσαι κάποιον που είναι σε χειρότερη κατάσταση από εσένα. Η ίδια βλέποντας την πραγματικότητα ομολόγησε: **«Πλήρης ανεχώρησα, και κενήν επανήγαγέ με ο Κύριος»** (Ρουθ 1/α/21).

(2) Τα χωράφια, που όταν έφυγε η οικογένεια ήταν ξερά και άκαρπα, τώρα ήταν γεμάτα με καρπούς και πολλοί άνθρωποι εργάζονταν στο θερισμό. Δεν υπήρχαν μόνο θεριστές αλλά και επιστάτης, δηλαδή οι εργάτες ήταν πολυάριθμοι (Ρουθ 2/β/6,8-9).

(3) Αν και οι ίδιες δεν είχαν καλλιεργήσει και σπείρει, η νύφη εύκολα βρήκε τρόπο για να μαζέψει καρπό: **«ελθούσα εσταχυολόγει εν τω αγρώ κατόπιν των θεριστών»** (Ρουθ 2/β/3). Παραγωγή υπήρχε και ήταν μεγάλη, κάτι που επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι θεριστές δεν περιμάζευαν ό,τι έπεφτε από τα χέρια τους. Το ίδιο φαίνεται και από την γενναιοδωρία του ιδιοκτήτη, που είπε στους εργάτες: **«αφίνετε να πίπτη τι από των χειροβόλων διά αυτήν και αφίνετε να συλλέγη και μη ελέγχετε αυτήν»** (Ρουθ 2/β/16).

(4) Ο θερισμός κράτησε πολλές ημέρες. Ο Βοόζ είπε στη Ρουθ, **«Συ θέλεις μένει μετά των ανθρώπων μου, εωσού τελειώσωσιν όλον τον θερισμόν μου»** (Ρουθ 2/β/21) και η Ρουθ έμεινε στα ίδια εκείνα χωράφια αρκετό διάστημα, **«εωσού τελειώση ο θερισμός των κριθών και ο θερισμός του σίτου»** (Ρουθ 2/β/23), δεδομένου ότι το σιτάρι ωριμάζει εβδομάδες μετά το κριθάρι.

Happy end

Η ιστορία του Ελιμέλεχ είχε ευτυχές τέλος: το ειδύλλιο και τον γάμο της Ρουθ με τον Βοόζ και την οικογένεια που απέκτησαν. Ο άρχοντας εντυπωσιάστηκε από τον χαρακτήρα της Ρουθ και εκτίμησε τις αρετές της, λέγοντας: **«Ανηγγέλθησαν προς εμέ ακριβώς πάντα όσα έκαμες εις την πενθεράν σου μετά τον θάνατον του ανδρός σου· και ότι αφήκας τον πατέρα σου και την μητέρα σου και την γην της γεννήσεώς σου, και ήλθες προς λαόν, τον οποίον δεν εγνώριζες πρότερον· ο Κύριος να ανταμείψη το έργον σου, και ο μισθός σου να ήναι πλήρης παρά Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, υπό τας πτέρυγας του οποίου ήλθες να σκεπασθής»** (Ρουθ 2/β/11-12).

Ύστερα από κάποιο διάστημα, και αφού είχε βεβαιωθεί για την ποιότητα της γυναίκας και για τα δικά του αισθήματα, οδηγήθηκε στην απόφαση να κάνει τη Ρουθ γυναίκα του. Μαζί απέκτησαν έναν γιο, τον Ωβήδ, που μέσω του Ιεσσαί, έγινε ο παππούς του βασιλιά Δαβίδ (Ρουθ 4/δ/9-10,17).

Έτσι άνθισε επιτέλους το χαμόγελο και στα χείλη της Ναομί. Αλλά γι' αυτά σε άλλη ευκαιρία. **❶**

Ποιος φταίει για το κακό;

Συνεχίζοντας από το προηγούμενο άρθρο για τη διαγωγή του Ελιμέλεχ, είναι σημαντικό να προσέξουμε τον τρόπο που εκφράζονται οι πρωταγωνιστές αυτής της ιερής διήγησης για τα γεγονότα που συνέβηκαν στη ζωή τους.

Σε επτά εδάφια περιέχονται ευχές που αποδίδονται στον Θεό, όπως: **>ο Κύριος να κάμη έλεος, >ο Κύριος να σας δώση να εύρητε ανάπαυσιν, >Κύριος μεθ' υμών, >Κύριος να σε ευλογήση, >ο Κύριος να ανταμείψη το έργον σου, >ο μισθός σου να ήναι πλήρης παρά Κυρίου του Θεού του Ισραήλ, >ευλογημένος παρά Κυρίου εκείνος, >ευλογημένη να ήσαι παρά Κυρίου, >ο Κύριος να κάμη την γυναίκα...** αλλά και κατάρες, όπως: **>ούτω να κάμη ο Κύριος εις εμέ και ούτω να προσθήσῃ...**

Επίσης συγκεκριμένα γεγονότα αποδίδονται στον Θεό. Άλλα είναι ΘΕΤΙΚΑ, όπως: **>επεσκέφθη ο Κύριος τον λαόν αυτού δίδων εις αυτούς άρτον, >ο Κύριος θέλει δώσει εις σε εκ της νέας ταύτης, >ο Κύριος έδωκεν εις αυτήν σύλληψιν, >σήμερον δεν σε απεστέρησε συγγενούς,** και άλλα είναι ΑΡΝΗΤΙΚΑ, όπως: **>η χειρ του Κυρίου εξήλθε κατ' εμού, >ο Παντοδύναμος με επίκρανε σφόδρα, >κενήν επανήγαγέ με ο Κύριος, >ο Κύριος εμαρτύρησε κατ' εμού, >ο Παντοδύναμος με κατέθλιψεν.**

Από τα παραπάνω επιβεβαιώνεται η αντίληψη των ανθρώπων εκείνων πως όλα όσα συνέβαιναν στη ζωή τους ΜΟΙΡΟΛΑΚΤΙΚΑ έπρεπε να τα θεωρούν πως ήταν

προσωπικές επεμβάσεις του Θεού. Με τον τρόπο που είχαν μάθει εκείνοι οι άνθρωποι, όλα –καλά και κακά– τα απέδιδαν στον Θεό. Εκείνος θεωρήθηκε υπεύθυνος για την πείνα στην Βηθλεέμ, Εκείνος για τους θανάτους των ανδρών, Εκείνος για την επαναφορά της παραγωγής στη Χαναάν. Εκείνος ήταν πίσω από την πείνα και Εκείνος έφερε την ανακούφιση. Εκείνος έκανε την Ναομί ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ και Εκείνος την έκανε ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ...

Αυτό κατ' αρχήν μπορεί να εκληφθεί ως σωστό, επειδή ο Θεός τα πάντα βλέπει και τα πάντα μπορεί, όμως είναι έτσι πραγματικά; Ας δούμε πιο συγκεκριμένα:

Όταν η Ναομί επέστρεψε στην Βηθλεέμ, βλέποντας την κατάσταση των συμπατριωτών της, που ήταν πολύ καλύτερη από τη δική της, έκφρασε το παράπονό της λέγοντας: **«Μη με ονομάζετε Ναομί· ονομάζετέ με Μαρά· διότι ο Παντοδύναμος με επίκρανε σφόδρα»** (Ρουθ 1/α/20).

Με άλλα λόγια θεωρούσε τον Θεό ως αίτιο του κακού που είχε πάθει. Αλλά δεν είχε δίκιο σ' αυτό της το παράπονο, επειδή, όπως ξέρουμε από την διήγηση, ήταν ο άντρας της (ενδεχομένως σε ένα βαθμό και αυτή η ίδια) που, εξαιτίας της ολιγοπιστίας τους, αποφάσισαν να φύγουν από τον τόπο που τους είχε παραχωρήσει ο Θεός ως πατρίδα και κατοικία.

Στο επόμενο χωρίο η Ναομί θρηνεί: **«Πλήρης ανεχώρησα, και κενήν επανήγαγέ με ο Κύριος»** (Ρουθ 1/α/21). Ο Θεός

έφταιγε που επέστρεψε “κενή”; Όπως είδαμε στο προηγούμενο άρθρο, εκείνη και τα παιδιά της δεν ενδιαφέρθηκαν να επιστρέψουν στην πατρίδα ύστερα από τον θάνατο του Ελιμέλεχ, ίσως εξαιτίας δεσμεύσεων που είχαν δημιουργήσει.

Δεν εμπιστεύτηκαν τον Θεό, ότι θα εξασφάλιζε τη ζωή τους. Αποφάσισαν να ακολουθήσουν τη δική τους «εξυπνάδα» και προτίμησαν να φύγουν από το λαό τους για να βρουν μόνοι “το καλό τους”. Κάνοντας έτσι, ενήργησαν εγωιστικά αδιαφορώντας τι θα συνέβαινε στους άλλους συμπατριώτες και αδελφούς τους που έμειναν πίσω στη γη του Θεού.

Τα αποτελέσματα των δικών τους ενεργειών έφεραν κακό σ’ αυτούς και τους δικούς τους.

- Ο Ελιμέλεχ και τα αγόρια του πέθαναν νωρίς, πριν προλάβουν να γεράσουν.

- Η γυναίκα του έμεινε χήρα και ένιωσε τις πίκρες της ζωής τόσο πολύ ώστε ήθελε να της αλλάξουν όνομα και να την φωνάζουν «**Πικραμένη**».

- Επιπλέον και οι δύο νύφες έμειναν χήρες και άτεκνες, και έπρεπε να βρουν τρόπο να ζήσουν, καθώς εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ούτε συντάξεις ούτε άλλης μορφής πρόνοιες για τους φτωχούς και απροστάτευτους.

Αντίθετα εκείνοι που δεν ακολούθησαν τον «έξυπνο» δρόμο του Ελιμέλεχ και έμειναν στη Γη του Θεού, γλίτωσαν όλες αυτές τις περιπέτειες... Η δυσκολία πέρασε κάποια στιγμή. Η ζωή επανήλθε στα κανονικά. Η γη έδωσε πάλι ψωμί και άλλα αγαθά. Οι οικογένειές τους δεν ερήμωσαν. Η διαδοχή τους συνέχισε χωρίς διακοπή.

Κακώς λοιπόν αποδόθηκε στον Κύριο η κακή εξέλιξη στη ζωή της Ναομί. Η αιτία για όλα της τα δεινά ήταν στο λάθος της οικογένειάς της και το δικό της.

Η μελέτη της Αγίας Γραφής διδάσκει πως είμαστε υπεύθυνοι για τις αποφάσεις μας και υποχρεωμένοι να θερίζουμε τους καρπούς που σπείραμε. Ο Παύλος μιλώντας σε πιστούς ανθρώπους έγραψε: «**Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει**» (Γαλ. 6/ς/7).

Αν και ο Θεός είναι γεμάτος αγάπη και έλεος, ταυτόχρονα είναι πιστός νομοθέτης και κριτής, κάτι που ποτέ δεν πρέπει να λησμονούμε.

- Αν δεν τηρώ τους κανόνες της οδήγησης ο Θεός δεν είναι υποχρεωμένος να με προφυλάξει από ατυχήματα...

- Αν δεν είμαι αυτάρκης σε όσα έχω, ο Θεός δεν θα με απαλλάξει από τις συνέπειες της απληστίας μου...

- Αν δεν προσέχω την υγεία μου, ο Θεός δεν πρόκειται να με θεραπεύσει από νοσήματα που μόνος μου προκάλεσα...

- Αν δεν μένω εκεί που με έβαλε ο Θεός –όπως στην περίπτωση του Ελιμέλεχ– και ενεργώ ως τυχοδιώκτης, ο Θεός δεν πρόκειται να ευοδώσει τις ριψοκίνδυνες περιπέτειές μου...

Υπάρχει μία λάθος διδασκαλία που οφείλεται σε παρανόηση ή επιπόλαιη ανάγνωση εδαφίων όπως αυτό που λέει: «**Ιδού, μακάριος ο άνθρωπος, τον οποίον ελέγχει ο Θεός· διά τούτο μη καταφρόνει την παιδείαν του Παντοδυνάμου· διότι αυτός πληγώνει και επιδένει· κτυπά, και αι χείρες αυτού ιατρεύουσιν**» (Ιώβ 5/ε/17-18).

Έτσι, ενώ εδώ ο λόγος γίνεται για εκείνα που ο Θεός όντως επιτρέπει στη ζωή μας για παιδαγωγικούς ή άλλους δικούς Του σκοπούς, κάποιοι θέλουν να τα εφαρμόζουν σε ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ. Αυτό δεν είναι σωστό ούτε ωφέλιμο. Όποιος έτσι πιστεύει, στην ουσία προσπαθεί να εμπαίξει

τον Θεό ανατρέποντας αιώνιες αρχές του χαρακτήρα Του.

Πολλές φορές παρασυρόμαστε από διδαχές, που ατυχώς αρέσουν στη σάρκα μας, και κάνουμε πράγματα για τα οποία αργότερα μετανιώνουμε, συχνά χωρίς να υπάρχει δυνατότητα διόρθωσης ή αποκατάστασης.

Ο σοφός Ψαλμωδός με έμπνευση Αγίου Πνεύματος έγραψε: «**Ο κατοικών υπό την σκέπην του Υψίστου υπό την σκιάν του Παντοκράτορος θέλει διατρίβει. Θέλω λέγει προς τον Κύριον, Συ είσαι καταφυγή μου και φρούριόν μου· Θεός μου· επ' αυτόν θέλω ελπίζει. Διότι αυτός θέλει σε λυτρώνει εκ της παγίδος των κυνηγών και εκ θανατηφόρου λοιμού. Με τα πτερά αυτού θέλει σε σκεπάζει, και υπό τας πτέρυγας αυτού θέλεις εισθαι ασφαλής· η αλήθεια αυτού είναι πανοπλία και ασπίς**». (Ψαλμ. 91/ζ α/1-4).

Επίσης στο βιβλίο του Ιώβ διαβάζουμε: «**Ιδού, μακάριος ο άνθρωπος, τον οποίον ελέγχει ο Θεός· διά τούτο μη καταφρόνει την παιδείαν του Παντοδυνάμου· διότι αυτός πληγώνει και επιδένει· κτυπά, και αι χείρες αυτού ιατρεύουσιν. Εν εξ θλίψεσι θέλει σε ελευθερώσει· και εν τη εβδόμη δεν θέλει σε εγγίσει κακόν. Εν τη πείνῃ θέλει σε λυτρώσει εκ θανάτου· και εν πολέμῳ εκ χειρός ρομφαίας**» (Ιώβ 5/ε/17-20).

Αλλά πρέπει να προσέξουμε, ότι ενώ στα παραπάνω λόγια υπάρχει υπόσχεση για προστασία από θανατηφόρα πείνα, δεν λέει ότι δεν θα έρθει καθόλου πείνα στη ζωή μας. Ο απόστολος Παύλος έγραψε για τον ίδιο τον εαυτό του: «**Έως της παρούσης ώρας και πεινῶμεν και διψῶμεν και γυμνητεύομεν και ραπίζόμεθα και περιπλανώμεθα**» (Α' Κορ. 4/δ/11) και

επίσης «**Εξεύρω να ταπεινόνωμαι, εξεύρω και να περισσεύωμαι· εν παντί τόπῳ και κατά πάντα είμαι δεδιδαγμένος και να χορτάζωμαι και να πεινώ, και να περισσεύωμαι και να υστερώμαι**» (Φιλ. 4/δ/12). Η ορθή διδαχή είναι πως η θεία βοήθεια θα μας ικανώσει να αντέξουμε και να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες.

Γνωρίσαμε ανθρώπους που χωρίς σοβαρό λόγο ξεσπιτώθηκαν για να κυνηγήσουν την καλή ζωή σε άλλες χώρες ή πόλεις, κάποιοι εγκατέλειψαν ακόμη και τη θέση που είχαν στο έργο του Θεού. Έβαλαν έτσι τα παιδιά τους σε περιπέτειες αναγκάζοντάς τα να μεταφερθούν σε ξένες γλώσσες, ξένες γειτονιές, ξένες επιρροές... Αποτέλεσμα, ούτε οι ίδιοι ευτύχησαν ούτε η οικογένειά τους είδε καλύτερες μέρες. Μερικοί ακόμη στερήθηκαν και τα ίδια τους τα παιδιά, καθώς οι συνθήκες της ζωής τους ανάγκασαν να απομακρυνθούν για πρακτικούς και άλλους λόγους...

Καταλήγοντας, βεβαίως ο Θεός έχει μεγάλο ενδιαφέρον για τον καθένα από εμάς και τις λεπτομέρειες της ζωής μας. Θέλει να αγαθοποιεί και εμάς και τα παιδιά μας, όμως **(α)** για να έχουμε τις ευλογίες μας πρέπει να τηρούμε τις συμβουλές του λόγου Του και **(β)** δεν πρέπει να πειράζουμε τον Θεό, όπως δίδαξε με τον τρόπο του ο Κύριος Ιησούς όταν ο Σατανάς Του πρότεινε να πέσει από το πτερύγιο του Ναού (Ματθ. 4/δ/6).

Αν όλα αυτά δεν είναι αρκετά για να μας συνετίσουν, τότε ουσιαστικά «**εμπαίζουμε**» τον Θεό, και αυτό ασφαλώς θα μας φέρει σε δυσάρεστο θερισμό και πεripέτειες.

Η Βίβλος μας καλεί να μη ξεχάσουμε την ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΕΛΙΜΕΛΕΧ, όπως και την ΣΥΝΕΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΘ. ☛

«Άραγε γινώσκεις α αναγινώσκεις;»

«Εκκλίνετε από κακού»

«Διότι όστις θέλει να αγαπά την ζωήν και ίδη ημέρας αγαθάς ας παύση την γλώσσαν αυτού από κακού και τα χείλη αυτού από του να λαλώσι δόλον, ας εκκλίνη από κακού και ας πράξη αγαθόν, ας ζητήση ειρήνην και ας ακολουθήση αυτήν» (Α΄ Πέτρου 3/γ/10-11).

Το ρήμα «εκκλίνω» δεν χρησιμοποιείται πολύ αυτές τις μέρες, ίσως επειδή οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται πια να αποφεύγουν το κακό. Παρόλα αυτά, εμείς πρέπει να το προσέξουμε, επειδή αν κάποιος επιθυμεί να «δει καλές μέρες», προϋπόθεση είναι να «εκκλίνη από κακού» (=να αποφεύγει το κακό) και μάλιστα όχι μόνο στις πράξεις του αλλά ακόμη και στην ομιλία του.

Το ρήμα «εκκλινέω» σημαίνει «**απομακρύνομαι από την γραμμή**». Στο Λουκ. 9/θ/12 διαβάζουμε «**η δε ημέρα ήρξατο κλίνειν**», δηλαδή η ημέρα έκλινε/έγερνε προς τον ορίζοντα, προς τη δύση. Και ο Χριστός είπε για τον εαυτό Του ότι «**ουκ έχει πού την κεφαλήν κλίνει**», δηλαδή πού να γύρει το κεφάλι Του (Λουκ. 9/θ/58). Από εκεί βγαίνει και η λέξη «κλίνη», δηλαδή το κρεβάτι όπου γέρνουμε το σώμα και ξαπλώνουμε για να κοιμηθούμε.

Με άλλα λόγια, αντί να έχω μια στάση που «κλίνει προς» το κακό, όπως δυστυχώς συμβαίνει με τον κόσμο, η κλίση του Χριστιανού πρέπει να είναι πολικά αντίθετη από αυτό.

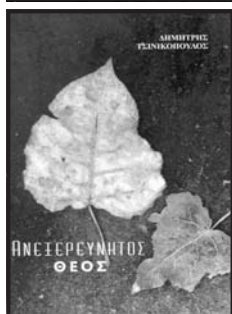
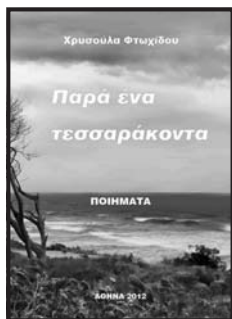
Η λέξη χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη επίσης στα χωρία (Ρωμ. 16/ις/17): «**Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, να προσέχητε τους ποιούντας τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα εναντίον της διδαχής, την οποίαν σεις εμάθετε, και απομακρύνεσθε (εκκλίνετε) απ' αυτών**». Αυτό δεν σημαίνει μόνο να αποφεύγου-

με τα κακά λόγια και πράξεις, αλλά και εκείνους τους κακούς ανθρώπους, που διδάσκουν πράγματα αντίθετα με τον Λόγο του Θεού. Επίσης ο Παύλος αναφέρεται σε πονηρούς ανθρώπους οι οποίοι «**εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ουκ έστιν ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός**» (Ρωμ. 3/γ/12). Ξέφυγαν από το σωστό δρόμο και κανείς τους δεν πράττει το καλό. Είναι οι ασεβείς που «**εξέκλιναν**», δηλαδή αποφεύγουν να κάνουν καλό! Όμως εκείνος που θέλει πραγματική ζωή και να δει καλές μέρες στη ζωή του, πρέπει να κάνει το αντίθετο, δηλαδή να αποφεύγει το κακό.

Μια τέτοια στάση τιμά και ευχαριστεί τον Θεό και αυτό γίνεται ιδιαίτερα φανερό στη μαρτυρία Του σχετικά με τον πατριάρχη Ιώβ, όπου τρεις φορές ο Κύριος επαναλαμβάνει πως ήταν άνθρωπος «**απεχόμενος από κακού**» (Ιώβ 1/α/1,8, 2/β/3), με άλλα λόγια «ένας τέλειος και δίκαιος άνθρωπος». Η μετοχή «**απεχόμενος**» εδώ μεταφράζει το εβραϊκό ρήμα ΣΟΥΡ, που σημαίνει ακριβώς το ίδιο με το ελληνικό «εκκλίνω».

Ο Θεός καμάρωνε για τον Ιώβ, επειδή ακριβώς ήταν άνθρωπος «απεχόμενος από κακού», δηλαδή που έφευγε μακριά από το κακό. Μακάρι κι εμείς, όπως ο αρχαίος πατριάρχης, να ακολουθούμε το παράδειγμα της στάσης του αυτής, αποφεύγοντας **το κακό και τους κακούς** σε οποιαδήποτε μορφή.

Ποίηση και άλλα τινά

Από τα εικονιζόμενα τέσσερα βιβλία που μας στάλθηκαν το τελευταίο διάστημα, τα δύο πρώτα είναι ποιητικές συλλογές, το τρίτο ένα δοκίμιο και το τέταρτο εκκλησιαστικού προβληματισμού. Και τα τέσσερα αποπνέουν τον κόπο που οι συγγραφείς τους κατέβαλαν στην αναζήτηση και παρουσίαση της Αλήθειας.

Το πρώτο, της κ. **Χρυσούλας Φτωχίδου**, προσφέρει 39 ποιήματα με πνευματικά νοήματα και προβληματισμούς, από την παραγωγή των προηγούμενων ετών.

Το δεύτερο, του κ. **Παρασκευά Βαγιόπουλου**, περιέχει 24 ποιητικές αποδόσεις των πνευματικών του συμπερασμάτων με βάση τις βιβλικές διηγήσεις, που χωρίς την ιδιότητα του ποιητή, ο ίδιος ένοιωσε και με ανεπιτήδευτη απλότητα κατέγραψε σε απλούς στίχους.

Το τρίτο βιβλίο του κ. **Δημήτρη Τσινικόπουλου**, γνωστού στα γράμματα, αναφέρεται και εξετάζει το ζήτημα της θεοδικίας σε μια προσπάθεια εξερεύνησης του Ανεξερεύνητου. Τρεις συνομιλητές σ' ένα δωμάτιο προσπαθούν να δώσουν απάντηση στο μυστηριώδες ερώτημα του κακού και του πόνου στη φύση, ερώτημα, που κάποιος φιλόσοφος ονόμασε «βράχο του αθεϊσμού!». Εάν ο Θεός είναι Θεός αγάπης και πάνσοφος Δημιουργός, γιατί υπάρχουν στη φύση καταστροφές, σεισμοί, τυφώνες και πλημμύρες, με αποτέλεσμα να πεθαίνουν κάθε χρόνο χιλιάδες αθώοι; Γιατί τα ζώα να αλληλοσπαράζονται σ' έναν σκληρό αγώνα επιβίωσης; Γιατί υπάρχει τόσος πόνος στη δημιουργία, αφού όλα έγιναν καλά λίαν; Ο ένας είναι πιστός με απορίες, ο άλλος Χριστιανός σοφός με αρκετές απαντήσεις και ο τρίτος, σκεπτικιστής και αγνωστικιστής, που θέτει ερωτήματα πυροδοτώντας τη συζήτηση. Ο Θεός της σοφίας και της αγάπης στέκει κάτω από το διανοητικό μικροσκόπιο... των τριών συζητητών επισημαίνοντας ότι «**Το πρόβλημα υπάρχει σ' εμάς, γιατί εξετάζουμε το φυσικό κακό, έχοντας επίκεντρο τον ίδιο τον εαυτό μας. Το εξετάζουμε ανθρωποκεντρικά. [...] Δεν το βλέπουμε θεοκεντρικά, απ' τη σκοπιά του Θεού, του Δημιουργού...**».

Το τέταρτο βιβλίο, του κ. **Γιώργου Καραμπάση**, παρουσιάζει τους προβληματισμούς ενός Έλληνα Διαμαρτυρόμενου σχετικά με τον τρόπο διοίκησης των εκκλησιών του χώρου που ανήκει και διάφορες αταξίες που συμβαίνουν εκεί, ενώ επιχειρεί να ελέγξει τα γεγονότα σύμφωνα με τις βιβλικές γνώσεις του. Μια εργασία ενδιαφέρουσα από πολλές απόψεις, που όμως “**κάνει τζιζ**”...

«Τα μεν οπίσω λησμονών»!

Η αφορμή που με έκανε να γράψω αυτό το κείμενο, ήταν ένα πρόσφατο τηλεφώνημα, όταν άκουσα κάποια αδελφή που γνωρίζω χρόνια, να μου λέει: **–Πέρασαν τα χρόνια, η γενιά μου φεύγει κι εγώ φοβάμαι γιατί σκέφτομαι: Άραγε θα πάμε στον Χριστό;** Δεν ξέρετε πόσο λυπήθηκα γι' αυτό, επειδή διέκρινα ακριβώς την μέθοδο με την οποία ο πνευματικός εχθρός σπέρνει αμφιβολίες για το αν έχουμε ή όχι σωτηρία...

Έτσι παρακαλώ ας επικεντρώσουμε την προσοχή μας σε ένα γνωστό χωρίο από την επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς Φιλιππησίους, όπου διαβάζουμε: **«Αδελφοί, εγώ δεν στοχάζομαι εμαυτόν ότι έλαβον αυτό· αλλ' εν πράττω· τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού»** (Φιλ. 3/γ/13-14), και πιο συγκεκριμένα στη φράση «τα μεν οπίσω λησμονών»...

Στα όσα χρόνια που κουβαλάμε, το μυαλό έχει καταγράψει πάρα πολλά πράγματα, ευχάριστα ή δυσάρεστα, ενδιαφέροντα ή αδιάφορα... άλλα από τα οποία θυμόμαστε έντονα ενώ άλλα αμυδρά και κάποια καθόλου.

Στη διάρκεια της ζωής μας κάναμε λάθη και αμαρτίες που γνωρίζουμε ότι ο Κύριος συγχώρησε και λησμόνησε όταν

μετανοήσαμε, όπως διαβάζουμε στον Προφήτη Μιχαία: **«Θέλει επιστρέψει, θέλει ευσπλαγχνισθή ημάς, θέλει καταστρέψει τας ανομίας ημών· και θέλεις ρίψει πάσας τας αμαρτίας αυτών εις τα βάθη της θαλάσσης»** (Μιχ. 7/ζ/19) και όπως υποσχέθηκε: **«Γνώρισον τον Κύριον· διότι πάντες θέλουσι με γνωρίζει από μικρού έως μεγάλου αυτών· διότι θέλω είσθαι ίλεως εις τας αδικίας αυτών, και τας αμαρτίας αυτών και τας ανομίας αυτών δεν θέλω ενθυμείσθαι πλέον»** (Εβρ. 8/η/11-12).

Ομως, και ύστερα από την μετάνοιά μας, κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν αμαρτάνει ποτέ ή δεν λυπεί τον Θεό με διάφορους τρόπους. Ο Απόστολος Ιωάννης μάς δίνει τα λόγια του για να πούμε κι εμείς: **«Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν»** (Α' Ιωάν. 1/α/8) ο δε Ιάκωβος επιβεβαιώνει ότι **«Εις πολλά πταίομεν άπαντες»** (Ιακ. 3/γ/2).

Για κάθε παράβαση του Νόμου του Θεού που κάνουμε ως αδύναμοι άνθρωποι, αξίζει να μετανοούμε ειλικρινά και να ευχαριστούμε τον Θεό, επειδή ο Χριστός **«διά του ιδίου αυτού αίματος, ειςήλθεν άπαξ εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν»** (Εβρ. 9/θ/12) και με τον λυτρωτικό Του θάνατο συγχώρησε

όχι μόνο τις παλαιές αλλά και αυτές τις παραβάσεις μας.

Εντούτοις, ο Διάβολος, ο Πειράζων, που θέλει να μας στερεί την πνευματική χαρά και να μας βασανίζει, συχνά έρχεται και μας θυμίζει λάθη και παραλείψεις του παρελθόντος, και μας φορτώνει με ενοχές. Και το χειρότερο είναι πως, δυστυχώς, πολλές φορές παρασυρόμαστε από τις εισηγήσεις του και κατηγορούμε τους εαυτούς μας, επειδή τάχα, αν είχαμε αποφύγει κάποια πράγματα, θα είχαμε προλάβει ζημιές, θα είχαμε καλύτερα αποτελέσματα στη ζωή μας κ.ά.π.

Αυτό το πρόβλημα συνήθως το αντιμετωπίζουν αγαπητές αδελφές, που λόγω του χαρακτήρα τους και της μικρής γνώσης του λόγου των Αγίων Γραφών, παρασύρονται και δεν μπορούν να ειρηνεύσουν στη συνείδησή τους, επειδή ξανά και ξανά σκέφτονται πράγματα που ενδεχομένως θα μπορούσαν να είχαν γίνει με άλλο τρόπο και τότε, όπως νομίζουν, θα ήταν καλύτερη η πορεία και στη δική τους τη ζωή, και στα παιδιά ή την οικογένειά τους, ή επίσης θα ήταν καλύτερη η σχέση με τους συνανθρώπους...

Ο Απόστολος Παύλος, ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος του Θεού, έγραψε για τον εαυτό του: «Όταν ήμουν μακριά από τον Χριστό **«καθ' υπερβολήν ἐδίωκον την εκκλησίαν του Θεού και ἐκακοποίουν αυτήν»** και **«κατέτρεξα μέχρι θανάτου ταύτην την οδόν, δεσμεύων και παραδίδων εις φυλακάς άνδρας τε και γυναίκας»** (Γαλ. 1/α/13, Πράξ. 22/κβ/4). Ως αποτέλεσμα θεωρούσε τον εαυτό του ως τον **«πρώτον των αμαρτωλών»** (Α' Τιμ. 1/α/15).

Παρ' όλα αυτά τα αδιάψευστα γεγονότα, γνώριζε ότι ο Χριστός τον είχε συγχωρήσει για όλα όσα κακά είχε πράξει και έτσι με βαθιά πεποίθηση μπορούσε να λέει: **«Τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω»!** όπως διαβάσαμε στην αρχή.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να λησμονούμε ότι κάποιες φορές μας ελέγχει και το Πνεύμα του Θεού για πράγματα που κρύβουμε μέσα μας, για τα οποία δεν έχουμε μετανοήσει ακόμη και δεν τα καταδικάσαμε ώστε να απαλλαγούμε από αυτά. Δεν το κάνει για να μας καταδικάζει, αλλά για να μας βοηθήσει να λυπηθούμε για το λάθος μας, να εξομολογηθούμε στον Θεό, να εγκαταλείψουμε το κακό και να μας βεβαιώσει ότι ο Χριστός έχει πληρώσει και γι' αυτή την αμαρτία μας με την θυσία του Γολγοθά. Βλέπετε ότι **«η κατά Θεόν λύπη γεννά μετάνοιαν προς σωτηρίαν αμεταμέλητον· η λύπη όμως του κόσμου γεννά θάνατον»** (Β' Κορ. 7/ζ/10). Έτσι ο έλεγχος του Αγίου Πνεύματος δεν γίνεται για να θλιβόμαστε αλλά για να επανακτήσουμε τη χαρά που στερούμαστε κάθε φορά που διατηρούμε μέσα μας ανεξομολόγητη αμαρτία.

Ο Θεός δεν θέλει τα παιδιά Του να υποφέρουν μέσα σε ενοχές και αμφιβολίες. Όπως σοφά γράφει ο Παύλος, **«Ο Θεός δεν προσδιώρισεν ημάς εις οργήν, αλλ' εις απόλαυσιν σωτηρίας διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»** (Α' Θεσ. 5/ε/9).

Αυτή τη σωτηρία, που είναι πολύτιμο δώρο του Θεού, κάποιοι νομίζουν πως θα πρέπει να περιμένουν να την "χαρούνε" όταν φτάσουν στον Παράδεισο, στη Βασιλεία του Θεού. Αντίθετα,

όμως η Αγία Γραφή μας προτρέπει να την απολαμβάνουμε από τώρα, από σήμερα, όπως γράφει ο Απόστολος Πέτρος: «**Πιστεύοντες αγαλλιάσθε με χαράν ανεκλάλητον και ένδοξον, απολαμβάνοντες το τέλος της πίστεώς σας, την σωτηρίαν των ψυχών**» (Α΄ Πέτρ. 1/α/8-9).

Τις αμαρτίες για τις οποίες μετανοήσαμε, όπως διαβάσαμε παραπάνω, ο Θεός τις έριξε «**εις τα βάθη της θαλάσσης**» για να μην τις θυμάται πια (Μιχ. 7/ζ/19, Εβρ. 8/η/11-12). Πόσο όμορφη είναι αυτή η εικόνα! Συνεπώς, δεν είναι καθόλου σοφό εμείς να τις "ψαρεύουμε ξανά" –όπως έλεγε κάποιος έμπειρος χριστιανός– και να υποφέρουμε ξανά από αυτές.

Ο Κύριος Ιησούς θέλει οι μαθητές Του να είναι πάντοτε χαρούμενοι. Είπε: «**Ταύτα ελάλησα προς εσάς διὰ να μείνη εν υμίν η χαρά μου και η χαρά υμών να ήναι πλήρης**» (Ιωάν. 15/ιε/11). Με βάση αυτά και άλλα λόγια του Κυρίου, ο Απόστολος Ιωάννης επανέλαβε: «**Ταύτα γράφομεν προς εσάς, διὰ να ήναι πλήρης η χαρά σας**» (Α΄ Ιωάν. 1/α/4), ο δε Απόστολος Παύλος –αν και ο ίδιος ήταν μέσα σε φυλακή– έδωσε στους πιστούς την εντολή: «**Χαίρετε εν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν θέλω ειπεῖ, Χαίρετε**» (Φιλ. 4/δ/4).

Ας μην αφήνουμε, λοιπόν, να μας βασανίζουν αμαρτίες και παραλήψεις που είναι ήδη συγχωρημένες. Όταν ο εχθρός ή η αδυναμία μας, φέρνουν πάλι στη μνήμη τέτοιες δυσάρεστες σκηνές, ας θυμόμαστε το παράδειγμα του Παύλου και ας λέμε κι εμείς: «**Τα μεν ὀπίσω λησμονῶν, εἰς δε τα ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, τρέχω**»!

Όμως...

Υπάρχουν εντούτοις και κάποια πράγματα που με τίποτε δεν πρέπει να ξεχάσουμε. Ενδεικτικά παραθέτω μερικά μόνο από αυτά:

1. «Ελησμονήσατε την νουθεσίαν, ήτις λαλεί προς εσάς ως προς υιούς, λέγουσα· Υιέ μου, μη καταφρονής την παιδείαν του Κυρίου, μηδέ αθυμής ελεγχόμενος υπ' αυτού» (Εβρ. 12/ιβ/5).

Όταν ο Κύριος μάς νουθετεί χρησιμοποιώντας κάποιες δυσκολίες που επιτρέπει να έρθουν στη ζωή μας, ας μην ξεχνούμε ότι το κάνει για να μας δοκιμάσει επειδή μας αναγνωρίζει ως ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑ. Αυτό πρέπει να μας ικανώνει να μπορούμε κι εμείς να είμαστε: «**εις την σπουδὴν ἄοκνοι, κατὰ το πνεῦμα ζέοντες, τον Κύριον δουλεύοντες, εἰς την ἐλπίδα χαίροντες, εἰς την θλίψιν υπομένοντες, εἰς την προσευχὴν προσκαρτερούντες**» (Ρωμ. 12/ιβ/11-12).

2. «Εάν τις ήναι ακροατῆς του λόγου και ουχί εκτελεστής, οὗτος ομοιάζει με ἄνθρωπον, ὅστις θεωρεῖ το φυσικόν αὐτοῦ πρόσωπον εν κατόπτρῳ· διότι εθεώρησεν εαυτὸν και ανεχώρησε, και ευθύς ελησμόνησεν ὁποῖος ήτο» (Ιακ. 1/α/23-24).

Όταν στον καθρέφτη του λόγου του Θεού βλέπουμε στον εαυτό μας κάποιο ελάττωμα, κάτι που καταλαβαίνουμε πως δεν αρέσει στον Κύριό μας, πρέπει να το ομολογούμε (να το παραδεχόμαστε και να μην προσπαθούμε να το κρύψουμε ή να το δικαιολογήσουμε) για να επιδιώξουμε αμέσως να καθαριστούμε και να θεραπευτούμε.

3. «Την φιλοξενίαν μη λησμονεῖτε· επειδή διὰ ταύτης τινές εφίλοξένησαν ἀγγέλους μη γνωρίζοντες. Ενθυμεί-

σθε τους δεσμίους ως συνδέσμιοι, τους ταλαιπωρουμένους ως όντες και σεις εν σώματι» (Εβρ. 13:2-3).

Και παλαιότερα, ιδιαίτερα όμως τώρα που οι ανάγκες των ανθρώπων αυξάνουν λόγω

της οικονομικής κρίσης, όταν ο Κύριος μάς ευλογεί με κάτι παραπάνω, ας μην ξεχνούμε ότι πρέπει να το μοιραστούμε με κάποιον που το έχει ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ.

Και τέλος κάτι από την Παλαιά Διαθήκη:

4. «Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονής πάσας τας ευεργεσίας αυτού» (Ψαλμ. 103/ργ/2).

Ας φέρνουμε πάντοτε στο νου με ευγνωμοσύνη όλες τις ΕΥΕΡΓΕΣΙΕΣ που μας έκανε ο Θεός και πόσες φορές απάντησε στις προσευχές μας με τρόπους ανώτερους από κάθε φαντασία μας...

Πάντα ως ιερή ανάμνηση έχω εμπρός στα μάτια μου από τα παιδικά μου χρόνια έναν θείο, που κάθε φορά που προσευχόταν έκλεινε την προσευχή του με τούτα τα λόγια του Παύλου:

«Εις δε τον δυνάμενον υπερεκπερισσού να κάμη υπέρ πάντα όσα ζητούμεν ή νοούμεν, κατά την δύναμιν την ενεργουμένην εν ημίν, εις αυτόν έστω η δόξα εν τη εκκλησία διά Ιησού

Χριστού εις πάσας τας γενεάς του αιώνος των αιώνων· αμήν» (Εφεσ. 3/γ/20-21).

Έτσι πάντα σκέφτομαι: –Εγώ ζητάω αυτό κι εκείνο στην προσευχή μου, όμως ο Κύριος μπορεί να θέλει να κάνει κάτι περισσότερο και ανώτερο από αυτό που εγώ μπορώ να σκεφτώ. Και πράγματι, δεν είναι λίγες οι φορές που ο Θεός το απέδειξε αυτό στη ζωή μου –πιστεύω και στη ζωή όλων εσάς που διαβάζετε αυτές τις γραμμές– γι' αυτό παρακινούμε και προτρέπω και εσάς: Ας αφήνουμε στον Θεό το δικαίωμα της τελικής επιλογής.

Προφανώς θα μπορούσαμε να βρούμε και πάρα πολλά άλλα πράγματα που **ΔΕΝ** πρέπει να λησμονούμε. Ας καταλήξουμε όμως με έναν λόγο του Κυρίου Ιησού Χριστού, που είπε στους μαθητές Του: **«Ενθυμείσθε την γυναίκα του Λωτ»** (Λουκ. 17/ιζ/32). Πόσα έχουμε να διδαχτούμε από την ιστορία της γυναίκας αυτής, που έπεσε στην παγίδα να έχει την καρδιά της κολλημένη στα γήινα αγαθά και να τους δώσει μεγαλύτερη προτεραιότητα απέναντι στα πνευματικά δώρα και υποσχέσεις του Θεού...

Το τέλος της το γνωρίζουμε. Η Αγία Γραφή αναφέρει γι' αυτήν ότι παραβιάζοντας την εντολή του Θεού καθώς έφευγε από τα Σόδομα που καίγονταν, **«περιβλέψασα όπισθεν αυτού έγεινε στήλη άλατος»** (Γέν. 19/ιθ/26). Έτσι έμεινε στην ιστορία ως ένα ΜΝΗΜΕΙΟ που όλοι οι ακόλουθοι του Χριστού, άνδρες και γυναίκες, **ποτέ δεν πρέπει να λησμονούμε.**

Από συνεργάτη

Ιωάννης ο Βαπτιστής / 2

Πριν από πολύ καιρό είχαμε υποσχεθεί μία εκτενή αναφορά στο πρόσωπο και το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή, για την οποία όμως ως φαίνεται τώρα ήρθε η κατάλληλη ώρα.

ΕΙΧΕ ΚΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Η γέννηση και ο σκοπός του Ιωάννη του Βαπτιστή ήταν προφητευμένα από τον προφήτη Μαλαχία. Εκεί διαβάζουμε: «**Ιδού, εγώ αποστέλλω τον άγγελόν μου και θέλει κατασκευάσει την οδόν έμπροσθέν μου· και ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, εξαίφνης θέλει ελθεί εις τον ναόν αυτού, ναι, ο άγγελος της διαθήκης, τον οποίον σεις θέλετε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων**» (Μαλ. 3/γ/1).

Αλλά και ο Γαβριήλ έδωσε σαφή πληροφόρηση στον ιερέα Ζαχαρία:

«**Θέλει είσθαι μέγας ενώπιον του Κυρίου, και οίνον και σίκερα δεν θέλει πίνει, και θέλει πληρωθή Πνεύματος Αγίου έτι εκ κοιλίας της μητρός αυτού, και πολλούς των υιών Ισραήλ θέλει επιστρέψει εις Κύριον τον Θεόν αυτών. Και αυτός θέλει ελθεί προ προσώπου αυτού εν πνεύματι και δυνάμει Ηλίου, διά να επιστρέψη τας καρδίας των πατέρων εις τα τέκνα και τους απειθείς εις την φρόνησιν των δικαίων, διά να ετοιμάση εις τον Κύριον λαόν προδιατεθειμένον**» (Λουκ. 1/α/15-17).

Έτσι ο άγγελος Γαβριήλ δεν εμφανίστηκε στο Ναό για να πει στον γέροντα ιερέα ότι θα αποκτήσει ένα γιο που θα τον υπηρετήσει στα γεράματά του ή

που θα φέρει πλούτο και δόξα στην οικογένεια, αλλά ότι το παιδί **(1)** θα έπρεπε να μεγαλώσει ως Ναζηραίος, όπως ο Σαμψών, **(2)** ότι θα έπρεπε να το ονομάσουν Ιωάννη, και **(3)** για να περιγράψει την ειδική αποστολή που θα εκτελούσε.

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΓΥΡΩ

Όταν γεννήθηκε ο Ιωάννης, οι γείτονες κι οι συγγενείς ήθελαν να τον ονομάσουν Ζαχαρία –το όνομα του πατέρα του– αλλά η Ελισάβετ επέμενε να του δοθεί το όνομα «**Ιωάννης**», όπως είχε ορίσει ο Κύριος. [*Ιωάννης (εβρ. ΙΟΧΑΝΑΝ)=ο Γιαχβέ έδειξε χάρη*].

Όταν οι “απρόσκλητοι σύμβουλοι” επέμεναν, η Ελισάβετ ζήτησε να ρωτήσουν τον πατέρα του, που εξαιτίας της ολιγοπιστίας του είχε μείνει βουβός. Μόλις ο Ζαχαρίας έγραψε σε ένα πίνακα το όνομα Ιωάννης, όπως υπέδειξε αρχικά ο άγγελος, τότε άρχισε να μιλάει και πάλι επειδή είχε ολοκληρώσει την εντολή που έλαβε από τον Θεό, αναγνωρίζοντας πίσω από όλα το χέρι του Κυρίου.

Υπάρχουν εδώ δύο πρακτικές συμβουλές που πρέπει να έχουμε πάντοτε υπόψη μας:

(1) Αν δεν πιστεύουμε στο λόγο του Θεού και στις υποσχέσεις Του, τότε Ε-

κείνος ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΜΑΣ. Αν αυτό δεν γίνεται κυριολεκτικά –όπως στην περίπτωση του Ζαχαρία– θα είναι το στόμα της μαρτυρίας μας που θα κλείσει και συνεπώς δεν θα έχουμε καρπό στη ζωή μας.

(2) Πρέπει να προσέχουμε ΠΟΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ δίνουμε στους γύρω –συγγενείς, φίλους, συναδέλφους, μέλη της εκκλησίας– οι οποίοι πάντοτε βρίσκονται πρόθυμοι να δώσουν συμβουλές και να επιβάλλουν θέσεις και απόψεις χωρίς να έχουν για τούτο κανένα δικαίωμα, όπως έγινε εδώ στην ονοματοδοσία του Ιωάννη.

(3) Αν κάτι μας το έχει φανερώσει ο Θεός, δεν χρειάζεται να περιμένουμε την "επικύρωση" του ανθρώπινου περιβάλλοντος. Ας μην ξεχνάμε τον Πέτρο που προθυμοποιήθηκε να "συνετίσει" τον Χριστό προσπαθώντας να Τον αποτρέψει από την πορεία της θυσίας του Γολγοθά.

ΠΑΤΕΡΑ Ή ΜΗΤΕΡΑ

Πόσοι σήμερα γονείς θα συγκινούνταν από μία αποστολή σαν του Ιωάννη; Ατυχώς οι περισσότεροι άνθρωποι (ακόμη και μέσα στα εκκλησιάσματα) δεν είναι διατεθειμένοι να "προσφέρουν" ή να "επιτρέψουν" στα παιδιά τους ΝΑ ΑΦΙΕΡΩΣΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ. Κάποτε ρώτησαν τον μικρό γιο ενός ιεροκήρυκα τι θα ήθελε να γίνει όταν μεγαλώσει. Το παιδί, εντυπωσιασμένο ίσως από τον σεβασμό και την τιμή που απολάμβανε ο πατέρας του, απάντησε **–Ιεροκήρυκας**. Αλλά η μαμά του έσπευσε αμέσως να διορθώσει: **–Καλέ τι μας λέτε! Αρχιτέκτονας θα γίνει το παιδί μου...**

Θέλουμε όλοι ο Θεός να χαρίζει στις οικογένειες παιδιά –στην εποχή μας δεν

θέλουμε πολλά...– και είμαστε πρόθυμοι να συσχετίσουμε αυτά τα παιδιά συνδέοντάς τα με την εκκλησία (με τον τρόπο που προβλέπει η εκκλησία μας)... Αλλά μέχρι εκεί. Πόσοι είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε την απόφαση του Θεού για τα παιδιά μας και τον ρόλο που Εκείνος διάλεξε γι' αυτά; Είμαστε πρόθυμοι να τα προσφέρουμε στη διάθεση του Κυρίου, για να υπηρετήσουν στις υποθέσεις της Βασιλείας των Ουρανών;

Σε ελάχιστους θα άρεσε να επαναλάβουν τα λόγια της μητέρας του Σαμουήλ, που υποσχέθηκε για τον μονάκριβο τότε γιο της: «[Όταν το παιδίον απογαλακτισθή] **θέλω φέρει αυτό, διά να εμφανισθή ενώπιον του Κυρίου και εκεί να κατοική διαπαντός**» (Α΄ Σαμ. 1/α/22). Όταν αυτό έγινε ύστερα από αρκετούς μήνες, έφερε το μικρό αγόρι στη Σκηνή του Μαρτυρίου λέγοντας στον Αρχιερέα: **«Περί του παιδίου τούτου εδεόμην· και ο Κύριος έδωκεν εις εμέ την αίτησίν μου, την οποίαν ήτησα παρ' αυτού· όθεν και εγώ εδάνεισα αυτό εις τον Κύριον· πάσας τας ημέρας της ζωής αυτού θέλει είσθαι δανεισμένον εις τον Κύριον»** (εδ. 27-28).

Παρόμοια και στην περίπτωση του Ιωάννη του Βαπτιστή, μόνο για λίγο καιρό θα ήταν χαρά και καμάρι των γερόντων γονέων του, επειδή γρήγορα θα καλούνταν ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ, να ετοιμάσει εις τον Κύριον **«λαόν προδιατεθειμένον»**, δηλαδή ένα λαό πρόθυμο να σταθεί σωστά απέναντι στον Θεό.

Αυτή η εκλογή και αποστολή του Ιωάννη του Βαπτιστή δεν μπορούσε να εξαργυρωθεί με τίποτε γήινο. Κανένας σημερινός γονιός δεν θα ήθελε να δει τον γιο του να γυρίζει στην έρημο ντυμένος με τρίχες καμήλας, να μην κατοί-

κεί σε σπίτι, να τρώει ακρίδες και άγριο μέλι, να μην παντρευτεί και να μην αφήσει απογόνους...

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όλα αυτά ανθρωπίνως ακούγονται σκληρά και ίσως "απάνθρωπα". Επιτέλους δεν κάνει κανείς παιδιά γι' αυτό το σκοπό... Αλλά αυτή ήταν η απόφαση του Θεού για τον Ιωάννη. Κάποιος με τη σημερινή νοοτροπία ίσως θα χαρακτήριζε "άτυχο" και "κακόμοιρο" τον Ιωάννη.

Άλλα περιμένουν και άλλα ονειρεύονται οι άνθρωποι για τα βλαστήρια τους. Αλλά, όπως είπε ο Θεός μέσω του Προφήτη: **«Αι βουλαί μου δεν είναι βουλαί υμών ουδέ οδοί υμών αι οδοί μου, λέγει Κύριος. Αλλ' όσον είναι υψηλοί οι ουρανοί από της γης, ούτως αι οδοί μου είναι υψηλότεραι των οδών υμών και αι βουλαί μου των βουλών υμών»** (Ησ. 55/νε/8-9).

Ο Θεός ΔΕΝ ΑΔΙΚΗΣΕ τον Ιωάννη, μα είχε γι' αυτόν δρόμο υψηλότερο και προορισμό ανώτερο από ό,τι θα μπορούσαν να φανταστούν οι γονείς κι οι συγγενείς του. Ο ίδιος ο Χριστός βεβαίωσε γι' αυτόν: **«Σας λέγω, μεταξύ των γεννηθέντων εκ γυναικών ουδείς προφήτης είναι μεγαλύτερος Ιωάννου του βαπτιστού· πλην ο μικρότερος εν τη βασιλεία του Θεού είναι μεγαλύτερος αυτού»** (Λουκ. 7/ζ/28).

Όλοι θέλουν να γίνουν "μεγάλοι και τρανοί" και καταβάλλουν γι' αυτό σκληρές προσπάθειες και κόπους. Κάποιος να πάρει δίπλωμα, άλλος να πά-

ρει μετάλλιο, κάποιος να γίνει διάσημος και, γιατί όχι, ας πάρει και το βραβείο Νόμπελ... Αλλά τα μέτρα και οι αξίες στη Βασιλεία του Θεού είναι εντελώς διαφορετικά. Ο απόστολος Παύλος, όταν ακόμη ήταν Σαούλ, αγωνίστηκε πολύ για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των κοσμικών και θρησκευτικών δασκάλων του. Αναλογιζόμενος τα παλαιά ο ίδιος μαρτύρησε για τον εαυτό του: **«Εγώ είμαι άνθρωπος**

Ιουδαίος, γεγεννημένος εν Ταρσώ της Κιλικίας, ανατεθραμμένος δε εν τη πόλει ταύτη παρά τους πόδας του Γαμαλήλ, πεπαιδευμένος κατά την ακρίβειαν του πατροπαραδότου νόμου, ζηλωτής ων του Θεού» (Πράξ. 22/κβ/3), και επίσης έγραψε: **«Προέκοπτον εις τον Ιουδαϊσμόν υπέρ πολλούς συνηλικιώτας εν τω γένει μου, περισσότερον ζηλωτής υπάρχων των πατρικών μου παραδόσεων»** (Γαλ. 1/α/14) .

Όλα αυτά όμως για τον Παύλο δεν στάθηκαν χρήσιμα και σημαντικά όσον αφορά τη θέση του στη Βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό ακριβώς όταν κατάλαβε τη διαφορά, αποφάσισε το ανθρωπίνως παράλογο: **«Αυτά που ήταν για μένα κέρδη, αυτά ακριβώς τα θεώρησα ζημία σε σύγκριση με τον Χριστό. Και μάλιστα εξακολουθώ να θεωρώ πως στην πραγματικότητα όλα είναι ζημία μπροστά στην υπεροχή της γνώσης του Ιησού Χριστού του Κυρίου μου, για τον οποίο τα απαρνήθηκα όλα. Και πραγματικά τα θεωρώ ότι είναι σκουπίδια για πέταμα [σκύβαλα], προκειμένου να κερδίσω τον Χριστό και να βρεθώ ενωμένος μαζί Του»** (Φιλ. 3/γ/7-11).

ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ας επανέλθουμε όμως στον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Τι έγινε με τη ζωή του; Πρόκοψε; Πήγε μπροστά; Ευτύχησε; Όχι! Ο Ιωάννης δεν κέρδισε τη ζωή της γης... Μάλιστα θανατώθηκε πρόωρα, αφού ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΚΕ σε ηλικία 31 μόνον ετών από τον Ηρώδη, δεδομένου ότι ως γνήσιος Προφήτης του Θεού δεν μπορούσε παρά να λέει την αλήθεια και να ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕΙ τις ανομίες αυτού του βασιλιά και την παράνομη σχέση που είχε με τη γυναίκα του αδελφού του...

Διαφορετικές είναι οι ΑΞΙΕΣ ενώπιον του Θεού! Ο Χριστός είπε ότι: **«όστις θέλει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέση την ζωήν αυτού ένεκεν εμού, θέλει ευρεί αυτήν»** (Ματθ. 16/1ς/25). Αυτό ακριβώς έγινε στην περίπτωση του Ιωάννη του Βαπτιστή, όπου ο λόγος εκπληρώθηκε και ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και ΥΛΙΚΑ.

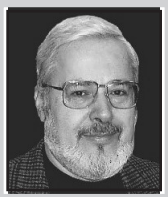
Σ' αυτή τη γη ο Ιωάννης είχε μία μόνο χαρά, όπως την περιέγραψε με δικά του λόγια: **«Όστις έχει την νύμφην είναι νυμφίος· ο δε φίλος του νυμφίου, ο ισταμένος και ακούων αυτόν, χαίρει καθ' υπερβολήν διά την φωνήν του νυμφίου. Αυτή λοιπόν η χαρά η ιδική μου επληρώθη. Εκείνος πρέπει να αυξάνη, εγώ δε να ελαττώνωμαι»** (Ιωάν. 3/γ/29-30). Αυτά τα λόγια ακούγονται ως μεγάλη παραφωνία από τα σαρκικά αυτιά. Ποιος δεν θέλει να προβάλλεται και να μεγαλώνεται; Όμως η βιβλική και χριστιανική αρχή, όπως προτρέπει ο Παύλος, είναι: **«εν ταπεινοφροσύνη**

θεωρούντες αλλήλους υπερέχοντας εαυτών» (Φιλ. 2/β/3).

Στη γη αυτή ο Ιωάννης ο Βαπτιστής –και αυτό συμβαίνει σχεδόν σε κάθε γνήσιο δούλο του Κυρίου– δεν έλαβε τιμές ούτε απέκτησε πλούτη. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΟΥ. Πριν ο Χριστός ονομάσει το Ναό της Ιερουσαλήμ **«σπήλαιο ληστών»**, ο φωτισμένος από τον Θεό προφήτης αρνήθηκε να έχει τις τιμές ενός ιερατείου που μοίχευε με την εξουσία των Ρωμαίων, και έφυγε στην έρημο καλώντας το λαό όχι στις τυπικές θυσίες και τελετές του Ναού, αλλά σε πραγματική μετάνοια και προετοιμασία για τον ερχομό του Μεσσία. Επίσης, χωρίς να αποβάλει **«την παρρησίαν, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην»**, μέχρι τέλους καυτηρίαζε τις παρανομίες του Ηρώδη και της συντροφού του.

Ο Θεός δεν είναι σαν εμάς τους ανθρώπους αλλά, όπως λέει η Επιστολή προς Εβραίους, **«είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν»** (Εβρ. 11/ια/6). Όπως λοιπόν ο Μωυσής εγκατέλειψε τα ανάκτορα του Φαραώ **«κρίνας τον υπέρ του Χριστού ονειδισμόν μεγαλύτερον πλούτον παρά τους εν Αιγύπτω θησαυρούς· διότι απέβλεπεν εις την μισθαποδοσίαν»** (Εβρ. 11/ια/26), έτσι και ο Ιωάννης εγκατέλειψε το Ναό της Ιερουσαλήμ και το ιερατείο που κληρονομικά του ανήκε, για να υπηρετήσει τον Θεό στην ΕΡΗΜΟ, γνωρίζοντας ότι τον περίμενε **«περιουσία εν ουρανοίς καλητέρα και διαμένουσα»** (Εβρ. 10/ι/34-35).

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

Εκ καρδίας

Εξομολογήσεων συνέπειες...

Υπήρξαν πολλές φωνές που συνυπέγραψαν τα γραφόμενά μας στο δημοσίευμα αυτής της σελίδας στο προηγούμενο τεύχος. Υπήρξε όμως και αδικαιολόγητη αντίδραση από ανθρώπους που δεν θα το περιμέναμε – ευτυχώς μετριούνται μόλις στα δάκτυλα του ενός χεριού!

Κανείς, βεβαίως, δεν είναι υποχρεωμένος να συμφωνεί με εμάς, όμως και κανείς δεν μπορεί να επιβάλλεται ώστε να **ΚΡΥΒΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ** και να μην **ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΤΑΙ** ο λαός του Κυρίου για άσχημες καταστάσεις και, ακόμη χειρότερο, για τις συνέπειες που συνεπάγονται και οι οποίες, όχι σπάνια, ξεσπούν επί δικαίων και αδίκων...

Δεν είχαμε πρόθεση να δώσουμε συνέχεια στο ζήτημα αυτό, όμως ένα σχόλιο που γράφτηκε σε σελίδα κοινωνικής δικτύωσης –από άγνωστο σ' εμάς άτομο και με άλλη αφορμή–, νομίζουμε πως ίσως βοηθήσει να καταλάβουν το λάθος μιας τέτοιας πορείας όσοι θέλουν να υποστηρίξουν και να συντηρούν “**θεσμούς**” και “**συστήματα**”, ακόμη και όταν ο δρόμος τους αποδεικνύεται εκ των αποτελεσμάτων λανθασμένος.

Μεταφέρουμε αυτολεξεί:

«Μιλώ με οξύτητα μεν, με άπειρη αγάπη δε. Ένα από τα προϊόντα και τα επιγενόμενα της κακής μοίρας που δέρνει αιώνες τη χώρα αυτή, είναι και η τάση που ευρέως αναπύχθηκε και εντέχνως καλλιεργήθηκε σε όλους τους κοινωνικούς χώρους και προπάντων τους εξουσιαστικούς –νυν κομματικούς– να αποκρύβονται και να συσκοτίζονται τα νοήματα, έτσι ώστε, από τη μια να μη βγαίνει ξεκάθαρο συμπέρασμα για το περιεχόμενο των λεχθέντων, από την άλλη να καταλαβαίνουν –εν είδει κλεισίματος του ματιού– μόνον κάποιοι εκλεκτοί.

Εγώ παραδέχομαι ότι, καθώς απουσιάζω συνειδητά από παρέες, κυκλώματα, ομάδες, δεν κατάλαβα τίποτα, δηλώνω αδυναμία να εισέλθω στα άδυτα τόσοων αλληπάλληλων υποθετικών συνδέσμων “αν”, και εκλιπαρώ για λίγη... γκλάσνοστ επιτέλους και στο χώρο μας, τον περικαλλή, σεβάσμιο και αγαπητό προτεσταντικό πρεσβυτερικό χώρο. Ας διδαχθούμε από την κρίση. Φτιάσαμε ως εδώ και από τις πολλές ευγένειες και από τον πολύ καθωσπρεπισμό. Ας λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, ξεκάθαρα, με διαύγεια ή ας μην τα λέμε καθόλου.»

Αν τα παραπάνω λόγια βρουν ανταπόκριση σε κάποιους, έχει καλώς... Αν όχι, θα λυπηθούμε πολύ, όχι μόνο επειδή επιβεβαιώνουν την αλήθεια όσων γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, αλλά επίσης επειδή **ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΙΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΑΙΤΙΟΥΣ**, οι οποίοι πρέπει κάποτε να βρουν το θάρρος να αναλάβουν και τις ευθύνες τους... **Τ**

“Γίνεσθε ευγνώμονες”

Με αυτή την προτροπή ο απόστολος Παύλος απευθύνεται στους πιστούς της Εκκλησίας των Κολοσσών, που κι εκείνοι στον καιρό τους αντιμετώπιζαν διάφορα προβλήματα. Το πλήρες χωρίο αναφέρει: **«Η ειρήνη του Θεού ας βασιλεύη εν ταις καρδίαις υμών, εις την οποίαν και προσεκλήθητε εις εν σώμα· και γίνεσθε ευγνώμονες»** (Κολ. 3/γ/15). Ζούμε τώρα μια δύσκολη κατάσταση, την οποία η σημερινή γενιά ούτε φαντάστηκε ποτέ ότι θα μπορούσε να αντιμετωπίσει, και για την οποία κυρίως υπεύθυνοι είναι οι εγκληματίες πολιτικοί που κυβερνούν τη χώρα τις τελευταίες δεκαετίες, αλλά και όλοι εμείς που ως λαός –ο καθένας στο μέτρο που του αναλογεί– τούς παρακολουθήσαμε αδιαμαρτύρητα στο εγκληματικό μονοπάτι που οδηγούσαν τον τόπο.

Είτε μας αρέσει είτε όχι, ακόμη και αν η δική μας ευθύνη μπορεί να είναι ελάχιστη απέναντι στην ευθύνη εκείνων που προαναφέραμε, είμαστε τώρα υποχρεωμένοι να υποστούμε και εμείς τα δεινά μαζί με τους άλλους συμπολίτες μας, δεινά κυρίως οικονομικής φύσεως αλλά και όλα εκείνα που συνακολουθούν μια τέτοια κατάσταση (κοινωνικά, οικογενειακά, ανεργία και άλλα δράματα). Επειδή όμως η τακτική του Σατανά είναι να σπέρνει ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ και ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ, παρασύροντας τους ανθρώπους να κοιτάζουν τις δικές τους αδυναμίες και αδιέξοδα, και να λησμονούν τον Θεό και τις πολλαπλές καθημερινές επεμβάσεις Του, ο Απόστολος του Χριστού έρχεται να μας θυμίσει ότι, αντίθετα από όσα εισηγείται ο εχθρός, εμείς **ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ**.

Ως άνθρωποι συνήθως τείνουμε να βλέπουμε κοντόφθαλμα στα αρνητικά της ζωής. Απρόσεκτα λησμονούμε τις θετικές επεμβάσεις του Θεού, που είναι πολλαπλάσιες. Είναι για τούτο πολύτιμη η συμβουλή του Παύλου. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει αν πρώτα δεν βασιλεύει στις καρδιές μας **«η ειρήνη του Θεού»**. Εκείνη η ειρήνη που ο Χριστός ονόμασε ΔΙΚΗ ΤΟΥ, όταν είπε στους μαθητές Του: **«Ειρήνην αφήνω εις εσάς, ειρήνην την εμὴν δίδω εις εσάς· ουχὶ καθὼς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ. Ἀς μὴ ταράττῃται ἡ καρδία σας μηδὲ ας δειλιά»** (Ιωάν. 14/1δ/27).

Η ειρήνη των ανθρώπων εξαρτάται από εκείνα που έχουν και μπορούν να κάνουν στην επίγεια ζωή τους. Αποκομμένοι από τον Θεό είναι **«εν μέσω των αγαθών ως νεκροί»** (Ησ. 59/νθ/10). Αντίθετα η ειρήνη του Θεού εξαρτάται από τη σχέση που έχουμε με Εκείνον, γι' αυτό μέσω του προφήτη λέει: **«Ο καυχώμενος ας καυχάται εις τούτο, ότι εννοεί και γνωρίζει εμέ, ότι εγώ είμαι ο Κύριος, ο ποιὼν ἔλεος, κρίσιν και δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς»** (Ιερ. 9/θ/24).

Στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, ας λέμε κι εμείς σαν τον Δαβίδ: **«Ευλόγει, η ψυχὴ μου, τον Κύριον, και μη λησμονῆς πάσας τας ευεργεσίας αυτού· τον συγχωροῦντα πάσας τας ανομίας σου· τον ιατρεύοντα πάσας τας αρρωστίας σου· τον λυτρώνοντα εκ τῆς φθοράς τὴν ζωὴν σου· τον στεφανοῦντά σε με ἔλεος και οικτιρμοῦς»** (Ψαλμ. 103/ργ/2-4). Δεν είναι μόνο κάτι που το χρωστάμε, αλλά είναι και το μυστικό που με τη δική Του κάρη μπορεί να ελαφρύνει το καθημερινό μας βάρος.

ΠΑΡΗΛΗΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΦΗΣ
N. ΙΩΝΙΑΣ
14230
Αριθμός Δελτίου
125
ΚΩΔ. ΕΝΤΥΠ.
013360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN